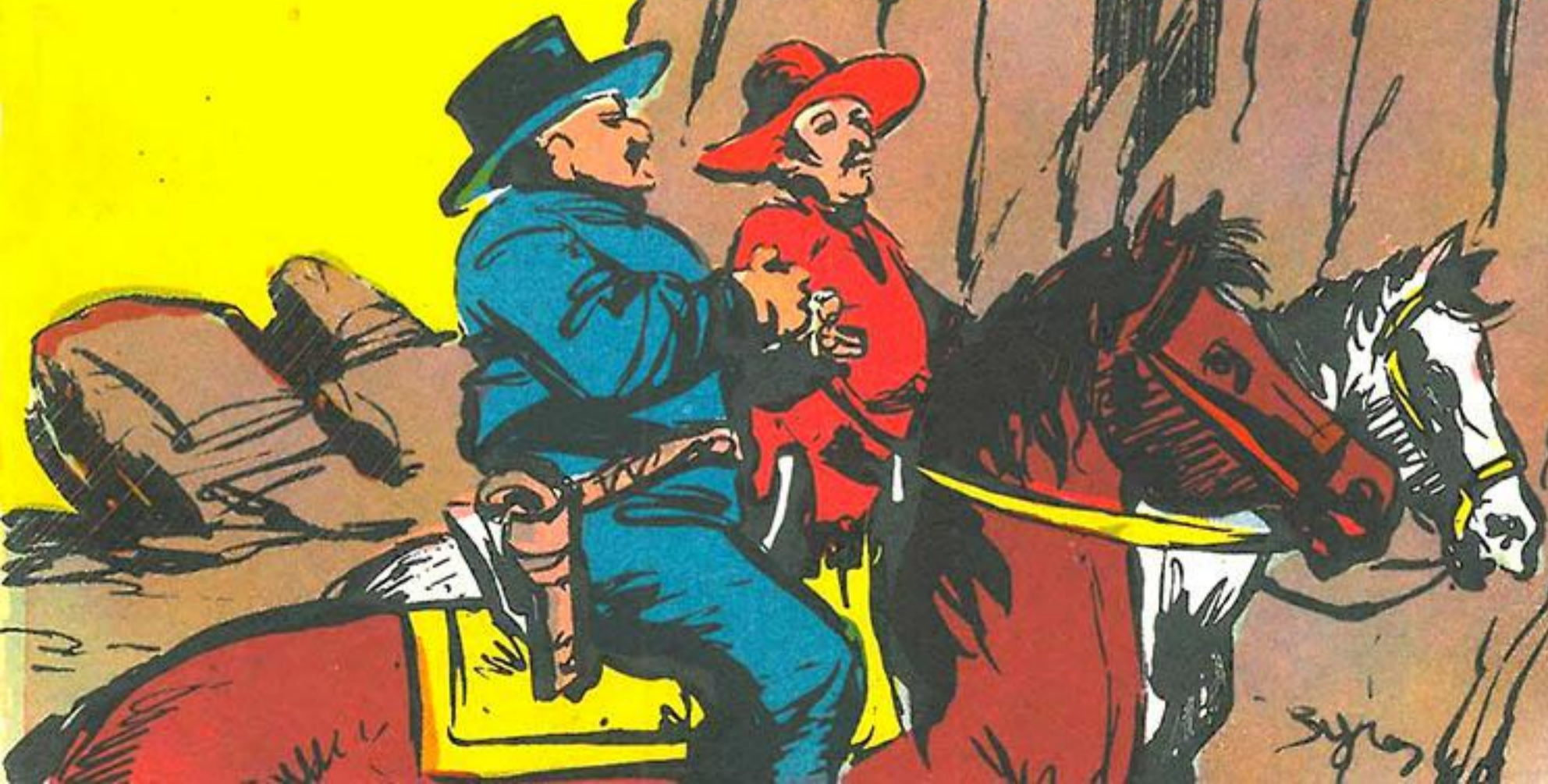

Ο ΜΙΚΡΟΣ

ZORRO

9

Ο ΖΟΡΡΟ
ΦΤΑΝΕΙ
ΣΤΗΝ
ΩΡΑ ΤΟΥ

Ο ΖΟΡΡΟ ΦΘΑΝΕΙ ΣΤΗΝ ΩΡΑ ΤΟΥ...

Ἡ ὥρα
τοῦ τρόμου

Τ Ι ΠΟΤΑ δὲν δείχνει αὐτὸ ποὺ θ' ἀκολουθήσει. Ὅλα εἶναι ἤσυχαι στὸ κτήμα τοῦ Δὸν Ἀντόνιο Βαλάσκεθ, τὴν ὥρα ἐπούτη τοῦ δειλινοῦ. Ὅπως κάθε μέρα, οἱ κάουμπόους ἔχουν ὀδηγήσει τὰ ζῶα στὰ παραπήγματα καὶ οἱ ἴδιοι ἐπιστρέφουν στὸ μεγάλο ὑποστατικό. Μὰ μονομιᾶς τὰ σκυλιὰ τοῦ ἀγροκτήματος ξεσποῦν σὲ ἀγρία οὐρλιαχτὰ καὶ γαυγίσματα.

Οἱ ἄνθρωποι σταματοῦν ὅπου βρίσκεται ὁ καθένας. Κιττάζουν ὀλόγυρα ἀνήσυχοι. Καὶ τότε γουρλώνουν τὰ μάτια κατατρομαγμένοι. Καμμιὰ δεκαπενταριά ἔνοπλοι καβαλλάρηδες περνοῦν ἐκείνη τὴ στιγμή τὴ σανιδένια πύλη τῆς μεγάλης αὐλῆς τῆς ἀγορῆς.

Ἀρχίζουν νὰ πυροβολοῦν στὸν ἀέρα. Συγκεντρώνουν τοὺς πανικόβλητους κάουμπόους στὴ μέση τῆς αὐλῆς.

Μὲ τὴ φρίκη ζωγραφισμένη στὰ βλέμματα, μὴ ξέροντας τὶ πρόκειται νὰ συμβῆ, οἱ ἀπλοϊκοὶ ἄνθρωποι περιμένουν νὰ δοῦν τὶ μπορεῖ νὰ θέλουν ἀπ' αὐτοὺς, οἱ ἀπροσδόκητοὶ ἐπίδρομοί.

Ἀπὸ τὴν πάρτα τοῦ ἀρχοντοῦ βγαίνει τότε ὁ Δὸν Ἀντόνιο Βαλάσκεθ. Εἶναι ἡλικι-

ΤΙΜΗ ΔΡΑΧ. 2

ωμένος, με ψαρά μαλλιά, αλλά ζωηρά νεανικά μάτια, που τούτη τή στιγμή σπινθίζουν από όργη.

—Τί σημαίνουν όλ' αυτά; ρωτάει με παγερή φωνή. Ποιοι είσ' έσείς; Ποιος είναι ο άρχηγός σας;

Οί επιδρομείς κάνουν μερικά βήματα δεξιά κι' αριστερά, σπρώχνοντας τ' άλογά τους. Ένας καθαλλάρης μένει μόνος του στη μέση.

Είναι ντυμένος μ' ένα μαύρο, πέτσινο παντελόνι, ένα κατακόκκινο μπουφάν, κόκκινο μαντήλι στον λαιμό κι' όλόμαυρο πλατύγυρο. Στις θήκες τής ζώνης του, που γέουν προς τὰ πίσω, άστράφτουν δυò περίστροφα τελευταίου τύπου, με σκαλιστές λαβές.

Μένει σιωπηλός κι' ακίνητος σαν άγαλμα. Κυττάζει τόν Βαλιάσκεθ από τὰ μισόκλειστα βλέφαρά του.

— Λοιπόν; ρωτάει στο τέλος με βαρυστημένη φωνή.

— Έσύ τους έφερες εδώ; ρωτάει ο οικοδεσπότης, κάνοντας μιὰ κυκλική χειρονομία, για να δείξη τους επιδρομείς.

Εκείνος χωρίς να πη τίποτα κουνάει καταφατικά τò κεφάλι του, δυò φορές.

— Και τί θέλετε;

— Δόν Αντόνιο, λέει βαρυστημένα πάντα ο κοκκινόμιαυρος καθαλλάρης, σ' αυτή τήν περσική ζή ένας επικηρυγμένος ληστής, ο Ζοροό! Η απόκρισίς του τιμωρείται με θάνατο! Κι' όμως όλοι οί άν-

θρωποί σας ξέρουν που είναι τò κρησφύγετό του και δέν τò μαρτυρούν! Σήμερα θά τò μαρτυρήσουν!...

— Κύριε, φωνάζει ο Δόν Βαλιάσκεθ με φωνή που τρέμει από θυμό, από ποιον έχετε πάρει έντολή να ανακρίνετε τους ανθρώπους μου; Ποιον Αρχή αντιπροσωπεύετε;

— Καμμία!, αποκρίνεται σταράτα ο άλλο. Μόνος μου σκέφθηκα να πιάσω τόν Ζοροό και να είσπραξω τήν άμοιβή!

Μερικοί από τους ανθρώπους του γελούν χοντρά. Εκείνος, χωρίς να γυρίση να τους κυττάξη, λέει με τήν πάντοτε τεμπέλικη φωνή του:

— Σκασμός! —και όλοι σωπαίνουν.

Ο Δόν Αντόνιο έχει γίνει κατακόκκινος.

— Δέν έχει κανένα δικαίωμα..., κάνει να πη, αλλά ο άρχηγός τών ληστών κάνει για πρώτη φορά μιὰ ζωηρή χειρονομία και τόν διακόπτει.

Λέει κοφτά:

— Ακούστε, σενόρ: Αυτός ο Ζοροό έχει δικαίωμα να κάνει τίποτ' απ' όσα κάνει; Σκοτώνει, ληστεύει, κάνει άπαγωγές και λέει πως τιμωρεί και πως άπονέμει δικαιοσύνη! Δέν έχει δικαίωμα όμως! Γι' αυτό τόν έχουν επικηρύξει! Λοιπόν σκέφθηκα κι' έγώ με τò ίδιο δικαίωμα, να ενεργήσω όπως εκείνος, για να τόν συλλάβω. Μπορεί μάλιστα να κάνω κι' ακόμα χειρότερα απ' αυτόν, αλλά στο τέλος θά τόν πιάσω ό-

ἴψωσδήποτε κι' ἔτσι θά... ἀ-
προνείμω δικαιοσύνη! Γι' αὐ-
τὸν τὸν λόγο θὰ μὲ πληρώση
κί:όλαις τὸ κράτος, ἐνῶ ὁ Ζορ-
ρὸ τὸν ἐπεκήρυξαν!

Καιπαλάβατε, σενόρ;

— Εἶστε τρελλός!, φωνά-
ζει ὁ Δὸν Βαλάσκεθ. Σὰς ἀ-
παγορεύω ν' ἀγγίξετε ἔστω
καί μιά τρίχα ἀπ' τοὺς ἀν-
θρώπους μου!

Θί κινήσεις τοῦ ληστή ἔ-
χουν γίνεαι καὶ πάλι τεμπέλι-
κες, σὰν νὰ βαριέται πού ζῆ.
Στρέφει σ' ἓναν ἡλικιωμένο
κάπως κάου - μπόους, ἀπ'
τοὺς αἰχμαλώτους του.

— Πού εἶναι τὸ κρησφύγε-
το τοῦ Ζορρό, ἀμίγο; ρωτάει
τριφερά.

— Δέν... Δέν ἔχω ἰδέα, σε-
νόρ! Τ' ὀρκίζομαι!, φωνάζει
μὲ τρόμο ἐκεῖνος.

— Μαστιγώστε τον ὥσπου
νὰ μιλήση ἢ ὥσπου νὰ πεθά-
νη!, διατάζει ὁ ἀρχηγὸς τῶν
ληστῶν.

Ὁ Δὸν Ἀντόνιο κάνει ἓνα
βῆμα μπροστά. Βάζει τὸ χέ-
ρι στὴν τσέπη τοῦ σακκακ-
οῦ του καὶ τραβάει ἓνα πι-
στόλι. Τὸ στρέφει ἀστραπι-
αῖα ἐναντίον τοῦ ληστή καὶ
πιέζει τὴ σκανδάλη. Ἕνας
πυροβολισμὸς ἀκούγεται καὶ
τὸ πιστόλι φτερουγίζει ἀπὸ
τὰ δάχτυλα τοῦ γέρου-εὐγε-
νῆ, πού εἶναι καταματωμένα.
Στὸ χέρι τοῦ κοκκινόμαυρου
κριαβιλλάρη ἀχνίζει ἓνα ἀπὸ
τὰ ἀστραφτερὰ ἐξάσφαιρά
του. Αὐτὰς πού ὅλες του οἱ
κινήσεις ὡς τώρα, ἦταν τόσο
τεμπέλικες, αὐτὴ τὴ φορὰ ἔ-

χει τραβήξει μὲ τέτοια τα-
χύτητα τὸ πιστόλι ἀπὸ τὴ
θήκη του, πού καιεῖς δὲν πρό-
λαβε νὰ παρακιουθήσῃ τὸ
χέρι του!

Δυὸ ἀπὸ τοὺς ἄντρες του
ἀρπάζουν τὸν σαστισμένο
Δὸν Βαλάσκεθ καὶ τὸν καθη-
λώνουν στὸ μέρος πού βρί-
σκεται.

Δυὸ ἄλλοι παίρνουν τὸν ἡ-
λικιωμένο κάου-μπόου, τοῦ
βγάζουν τὸ σακκάκι καὶ τὸ
παικιάμισο καὶ τὸν δένουν σ'
ἓνα στύλο.

Ἕνας ληστής —πραγμα-
τικὸς κολοσσὸς— κατεβαίνει
ἀπ' τὸ ἄλογό του κρατώντας
ἓνα μαστίγιο. Στὸ πρόσωπό
του εἶναι ἀποτυπωμένο ἓνα
φρικτὸ χαμόγελο. Πλησιάζει
τὸν δεμένο ἄνθρωπο. Βγάζει
κι' ἐκεῖνος τὸ σακκάκι του
καὶ τὸ πετάει στὸ χῶμα. Ὑ-
στερα ἀνασκουμπώνεται.

Ὁ ἀρχιληστής ρωτάει μι-
σκοιμισμένα:

— Μήπως θυμήθηκες, ἀμί-
γο, πού εἶναι τὸ λημέρι τοῦ
Ζορρό;

— Σενόρ, ὀρκίζομαι πὼς
δὲν ξέρω!, φωνάζει μὲ πρό-
μο ὁ κάου-μπόου.

Ὁ ἀρχηγὸς τῶν ληστῶν
κάνει ἓνα ἐκφραστικὸ νόημα
στὸν δῆμιό του. Αὐτὸς σηκώ-
νει τὸ μαστίγιο, πού σφυρί-
ζει μανιασμένα στὸν ἀέρα καὶ
πέφτει ἐπάνω στὴ γυμνὴ ρά-
χι τοῦ θύματος. Μιά κραυγὴ
φρίκης βγαίνει ἀπ' τὰ χεῖλια
του, ἐνῶ τὸ αἷμα βάφει γιὰ
πρώτη φορὰ μὲ μ.ὰ αὐλακιά,
τὴ γυμνὴ σάρκα.

‘Ο Πεπίτο Λόρκα

ΤΡΕΙΣ φορές διακόπτε: τὸ μαστίγωμα, γιὰ νὰ ρωτήσῃ ὁ ἀπαίσιος ἀρχληστής τὸ θύμα, ποῦ εἶναι τὸ κρησφύγετο τοῦ Ζορρό. Μὰ φυσικὰ ἐκεῖνος δὲν ξέρεῖ ν’ ἀπαντήσῃ σ’ ἓνα πράγμα ποῦ δὲν τὸ γνωρίζει κανεὶς στὸν κίσμο...

“Ὅταν ὁ δῆμιος σταματᾷει καὶ τὴν τρίτη φορὰ νὰ χτυπάῃ μὲ λύσσα τὸν δυστυχημένον κάου-μπόου, ὁ ἀρχηγὸς τῶν ληστῶν τοῦ κάκου περιμένει ἀπάντησι ἀπὸ τὰ χεῖλα τοῦ θύματος.

“Ἐνας ἄλλος συμμορίτης τὸν πλησιάζει, σκύβει ἀπὸ

πάνω του, τὸν ἐξετάζει κι’ ὅταν ξαινασηκῶνῃ τὸ κεφάλι, λέει γελώντας:

— Πάει! Τὰ τίναξε, ἀφεντικό, μὲ λίγο ξύλο!

— Μπράβο, ἀμίγο!, κάνει μὲ θαυμασμὸ ὁ ἀρχληστής, στρέφοντας πρὸς τὸν δῆμιο. “Ἐχεις βαρὺ χέρι! Πιάσε ἄλλον! “Ὅποιον σ’ ἀρέσει! Στὸ τέλος κάποιος θὰ μιλήσῃ.

Κραυγὲς φρίκης ἀντηχοῦν. Πολλὲς γυναῖκες κλαῖνε ἀπὸ ὦρα, μὲ τὸ μαρτύριο τοῦ πρώτου θύματος. Μὰ κάθε φορὰ ποῦ εἰ κάου-μπόους κάνουν κάποια ἀπεληπτικὴ κίνησι, ἀντ’ μετωπίζουν τὰ πιστόλια καὶ τὰ παγωμένα βλέμματα τῶν ληστῶν, ποῦ εἶναι ἔτοι-

‘Ο ἓνας ἀρπάζει τὰ γκέμια τοῦ ἀλόγου τῆς Κάρμεν...

Τὸ μαστίγιο πέφτει σφυρίζοντας στὴ γύμνη σάρκα.

μοι νὰ σκορπίσουν τὸν θάνατο.

Ἔτσι τὸ μαρτύριο συνεχίζεται μὲ δεύτερον καὶ ὕστερα μὲ τρίτον καὶ μὲ τέταρτον κάου-μπόϋ, τοῦ κτήματος τοῦ Δὸν Βαλάσκεθ. Τοὺς ἀκολουθοῦν καὶ ἄλλοι πολλοί, ὥσπου ὁ τερατώδης δήμιος ἔχει ἀποκάμει πιά νὰ χτυπάη. Ἐχει ἰδρώσει ὀλόκληρος καὶ ἀγκομαχάει βαρεῖα.

— Ἄς σταματήσουμε!, λέει ὁ μαυροκόκκινος καβαλλάρης σκυθρωπός. Δυστυχῶς δὲν μπορῶ νὰ μετακινήσω τὴν εὐαισθησία τῶν αἰσθημάτων μου. Σὲ λυπάμαι, καικομοίρη Χουανίτο! Κουράστηκε τὸ χέρι σου! Ἄρκετὰ ταλαιπωρήθηκες! Ἐπειδὴ ὁμως αὐ-

τοὶ οἱ ἄνθρωποι ποὺ ὑποστηρίζουν ἕναν ἐκτὸς νόμου κακούργο, πρέπει νὰ τιμωρηθοῦν γι' αὐτό, βάλτε φωτιά στὸ σπίτι καὶ σ' ὅλες τὶς παράγκες!

Σὲ δευτερόλεπτα ἐκτελεῖται ἡ διαταγή του. Φαίνεται πῶς οἱ φόβεροὶ ἐκεῖνοὶ ἄνθρωποι ἔχουν ἔρθει ἐτοιμασμένοι. Στὴ στιγμή βρίσκονται ἀναμμένοι δαυλοὶ στὰ χέρια τους. Τοὺς ἐκτοξεύουν στὶς σκεπές τῆς μεγάλης ἀγροικίας καὶ τοῦ ὑποστατικού, καθὼς καὶ στὶς παράγκες τῶν ζώων. Καὶ δὲν φεύγουν, ὥσπου νὰ πιάση καλά ἡ φωτιά ὥστε οἱ δύστυχοὶ ἄνθρωποι, νὰ μὴ μπορούν νὰ τὴ σβύσουν. Ἐνας κάου-μπόϋ ποὺ

εξιδιαφορώντας για τόν κίνδυνο, κάνει να ὀρμήσει πρὸς τὸ σπίτι, στὸ δεύτερο βῆμα του σωριάζεται νεκρὸς μετὸ κρανίον σπασμένον ἀπὸ μ.ὰ σφαῖρα τοῦ ἀρχιληστή.

Τὸ ἀγρόκτημα τοῦ Δὸν Ἀντόνιο ἔχει μετατραπῆ σὲ πραγματικὴ κόλασι. Κι' ἐξακαλουθεῖ νὰ εἶναι κόλασις καὶ γιὰ πολλή ὥρα ἀκόμα, ἀφοῦ οἱ σατανάδες ἔφυγαν.

Στὴν ταβέρνα τοῦ Μαινουέλ τὸ ἄλλο πρωῖ, ἄλλοι οἱ θιαμῶνες μιλοῦν γὰρ τὰ φοβερὰ χθές: νεοβραδινὰ γεγονότα. Ὁ μόνος ἀπληροφόρητος φαίνεται πὼς εἶναι ὁ νεαρὸς καιμπαλιέρο Δὸν Σάντρο Βέγκα, ποὺ ἔχει ἔρθει τελευταῖος, μαζὶ μετὸν ἀχώριστο σύντροφό του, τὸν γίγαντα Γαλέρα.

Ἐνῶ λοιπὸν ὁ πελώριος ἀκόλουθός του ἀδειάζει μετὸ πᾶσσο του μ.ὰ καινάτα κρασί στὸ ἀνοικονόμητο στομάχι του, ὁ χοντροοφτιαγμένος ταβερναρῆς ἐξιστορεῖ στὸν Δὸν Σάντρο τὰ ὅσα ἔγιναν. Μεταχειρίζεται τὰ μελανώτερα χρώματα γιὰ τὴν περιγραφὴν του. Κάνει ζωνηρὲς χειρνομίαις καὶ τὰ μάτια του εἶναι συνεχῶς γουρλωμένα.

Ὁ Δὸν Βέγκα τὸν ἀκούει μ' ἓνα ἀρωματισμένον μαντηλάκι στὸ στόμα, ποὺ τὸ ἔχει περισσότερο γιὰ νὰ κρύβῃ τὰ χασμουρητά του.

— Τσ, τς, τς!, κάνει στὸ τέλος στενοχωρημένος. Πὼς οἱ ἄνθρωποι μποροῦν νὰ εἶναι τόσο βίαιοι, ἀμίγχο; Ἐγώ, γιὰ νὰ σοῦ ἐξαμολογηθῶ τὴν ἁμαρτία μου, ὅταν δῶ αἷμα,

μοῦρχεται νὰ λιποθυμήσω! Δὲν τὰ καταλαβαίνω ὅλ' αὐτά! Δηλαδή, δὲν ἀπαικλείεται, αὐτοὶ οἱ ἀπαίσιτοι ἄνθρωποι νὰ ἔρθουν καὶ στὴ δική μας ἀγροικία, νὰ κάνουν τὰ ἴδια!...

— Πρὸς Θεοῦ! Τὶ λέτε, Δὸν Σάντρο!, φωνάζει κατασυχισμένος ὁ Μαινουέλ. Μαντόνα μία!

Ἀπάνω σ' αὐτὸ κι' ὁ Γαλέρας ἀκόμα νομίζει πὼς πρέπει νὰ δείξῃ στὸν ταβερναρῆ πὼς δὲν πρέπει ν' ἀνησυχῆ, ἀφοῦ εἶναι αὐτὸς ἐκεῖ πέρα.

— Ἄς πάρουν τὰ μούτρα τους νάρθουν, λέει καὶ βλέπουμε!

— Σῶπα, Γαλέρα! Δὲν θέλω οὔτε νὰ τὸ σκέπτομαι!, κάνει ὁ Σάντρο. Καὶ δὲν μούλές, Μαινουέλ: Ποιὸς ἦταν αὐτὸς ὁ καικούργος μετὴ συμμορία του;

— Κανεῖς δὲν τὸν ἔχει ξαναδῆ, Δὸν Σάντρο! Οὔτε αὐτόν, οὔτε κανέναν ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους του... ἢ μᾶλλον ἀπὸ τὰ τέρατα ποὺ τὸν συνώδευαν, γιὰτὶ δὲν μπορούμε νὰ τοὺς λέμε ἀνθρώπους αὐτούς!

Ξαφνικὰ ἓνας ἀπὸ τοὺς θιαμῶνες τῆς ταβέρνας, χτυπάει μετὸ θυμὸ τὴ γροθιά του στὸ τραπέζι.

— Κανεῖς!, μουγκρίζει μετὸ θυμὸ. Κι' ὅμως ἐγὼ σοῦ λέω, φουκαρά μου Μαινουέλ, πὼς τὸν ἔχω ξαναδῆ αὐτόν τὸν σατανά! Καὶ σοῦ λέω ἀκόμα, πὼς θάταν καλύτερο νάταν ὁ

ἴδιος ὁ σατανᾶς, παρὰ αὐτὸς ποῦναι!

Ὁ ταιβερνιάρης τὸν κυττάζει σαστισμένος.

— Ἐσύ, Πεπίτο; ρωτάει. Καὶ ποῦ τὸν εἶδες ἐσύ; Ἄφου δὲν ἔχεις καμμιά δουλειὰ μὲ τὸ ἀγρόκτημα τοῦ Δὸν Βαλάσκεθ...

— Δὲν τὸν εἶδαι ἐκεῖ... Τὸν εἶδα ποῦ κάλπαιζε ἐπικεφαλῆς τοῦ στραποῦ του, ὅταν εἶχε φύγει ἀπὸ ἐκεῖ... Καὶ τὸν ἀναγνώρισα, μ' ἄλλο ποῦ ἦταν νύχτα... Δὲν ξεχνιέται αὐτός!...

— Αὐτὸ εἶναι πολὺ ἐνδιαφέρον! Ποιὸς ἦταν λοιπόν; Ποῦ πήγαινε;

Ὁ ἄνθρωπος σηκώνεται ἀπ' τὸ τραπέζι του, πετώντας ἐπάνω σ' αὐτὸ ἓνα νόμισμα. Φαίνεται μετανιωμένος καὶ γιὰ τὰ ὅσα ποῦ εἶπε.

— Δὲν θὰ σοῦ πῶ λέξι!, μουρμουρίζει. Δὲν θὰ πῶ λέξι σὲ κανέναν! Δὲν ἔχω καμμιά διάθεσι νὰ δοκιμάσω τὸ μαστίγιο τοῦ δηνεῖου του! Μπουένος ντίας, καλημέρα...

Καὶ φεύγει.

— Παράξενος ἄνθρωπος!, λέει θαρρεστημένα ὁ Δὸν Σάντρο. Δὲν τὸν ἔχω ξαναἰδῆ στὸ μαγαζί σου, Μανουέλ...

— Εἶναι ὁ Πεπίτο Λόρκα, Δὸν Σάντρο, ἀποκρίνεται ὁ ταιβερνιάρης. Μένει σὲ μιὰ ἐστιακή καλύβα, στὴν ἀρνή τοῦ Ρόκ Κένυον, πλάϊ στὸς καταρράκτες. Κανείς δὲν ξέρει ἀκριβῶς τὶ κάνει...

Ὁ νεαρὸς Βέγκα χασμουρῆται κι' ἄλλη μιὰ φορὰ.

Χτυπάει στὸν ὦμο τὸν Γαλέρα.

— Πάμε, ἀμίγο, λέει τεμπέλικα. Πάλι τὰ κατάφερα νὰ πλήξω καὶ νὰ στενοχωρηθῶ... Ὅπου καὶ νὰ πᾶς, οἱ ἄνθρωποι μιλοῦν γιὰ θανάτους καὶ γιὰ αἵματα!...

Ἡ παγίδα

ΤΗΝ ΙΔΙΑ νύχτα ἓνας μαυροντυμένος καβαλλάρης καλπάζει πρὸς τὴν κατεύθυνσι τοῦ Ρόκ Κένυον. Ἐνῆς μαῦρος μαινδύας ἀνεμίζει πίσω του καὶ μιὰ μαύρη μάσκα σκεπάζει τὸ πρόσωπό του. Ὅποιοιδήποτε ἄνθρωπος εἰς τὴν Ἀλτα Καλιφόρνια νὰ τὸν εἶδε, θὰ τὸν ἀναγνώριζε καὶ θὰ μουρμούριζε μὲ δέος:

— Ὁ Ζορρό!

Ὁ Μασκοφόρος Ἐκδικητής, ὁ Τιμωρὸς τῶν τυράννων καὶ ὑπερασπιστὴς τῶν ἀδυνάτων, θγαίνει ἀπὸ τὰ τελευταῖα δέντρα τοῦ δάισους καὶ χώνεται ἀνάμεσα στὰ θεώρατα σπαρμένα ἐδῶ κι' ἐκεῖ βράχια. Ἀνηφορίζει τὴν πλαγιά τοῦ Ρόκ Κένυον.

Λίγα μέτρα πρὸ μπροστὰ ἀπὸ τὸ σημεῖο ποῦ βρίσκεται, στὴν κορυφῆ ἑνὸς ἀπ' αὐτοὺς τοὺς βράχους, σαλεύει μιὰ σκιά. Εἶναι ἓνας ἄνθρωπος ποῦ παραμονεύει. Μόλις διακρίνει τὸν Ζορρό σκύβει χαμηλώτερα τὸ κεφάλι του καὶ μένει ἀκίνητος.

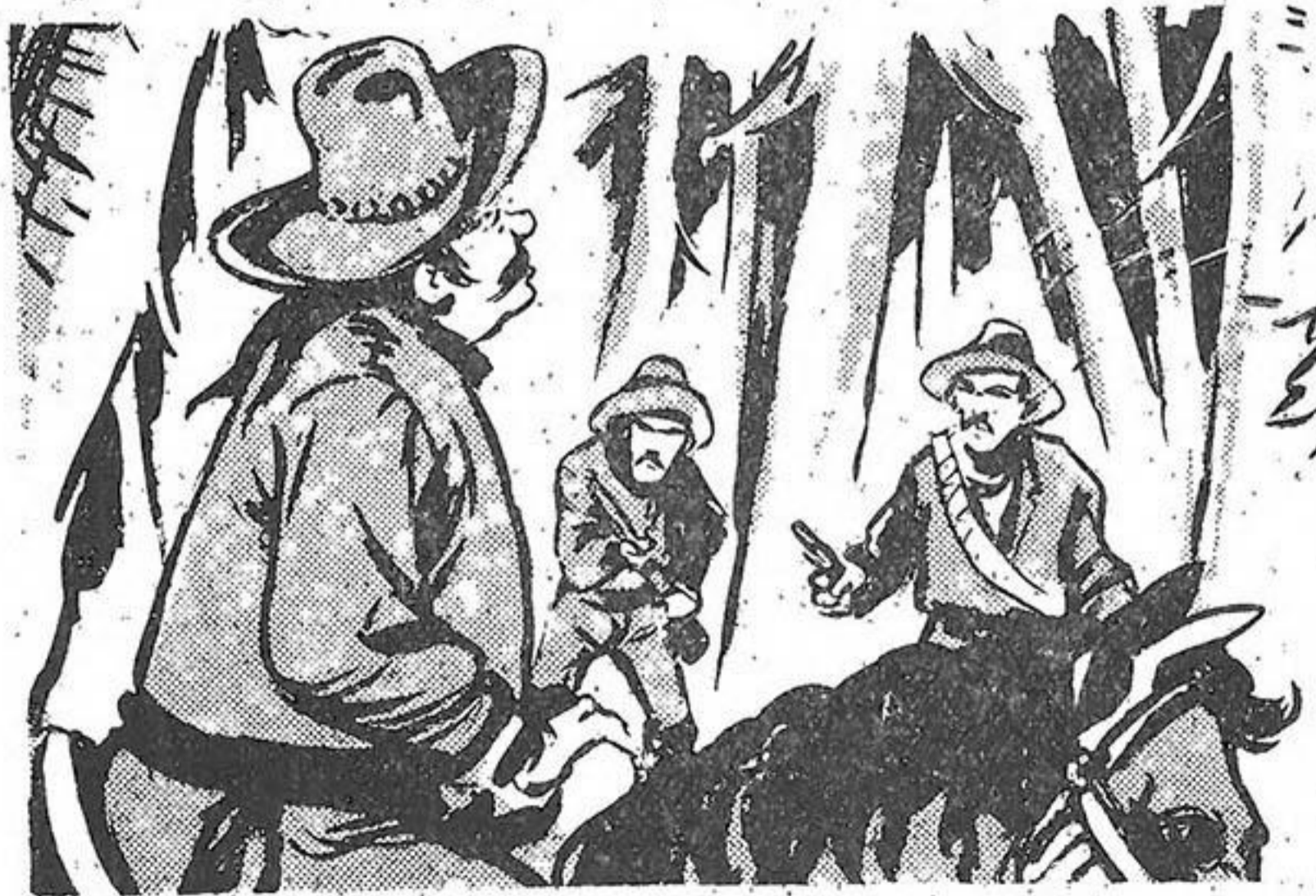
Ὁ καβαλλάρης ὀλοένα ζυγώνει κοντὰ του. Ἐκεῖνος ἀνασηκώνεται σιγά-σιγά τότε.

Ζυγιάζει τὸ κορμί του, ἔτοιμος νὰ πηδήξει ἐναντίον του. Στὸ χέρι του ἀστράφτει κάτι, σὸν λεπίδα μαχαιριῶ. Καὶ ξαφνικὰ κάνει ἕνα καταπληκτικό πηδημα. Ταυτόχρονα μ' αὐτὸ ὅμως, συμβαίνει καὶ κάτι ἄλλο, τὸ ἴδιο καταπληκτικό: Μισὸ δευτερόλεπτο πρὶν πηδήσει, ὁ Ζορρό ἔχει τραβήξει ἀπότομα καὶ μετρομερὴ δύναμι τὰ χαλινάρια τοῦ ἀλόγου του. Τὸ ἀναγκάζει νὰ σταθῆ ἐπὶ τόπου χλιμντρίζοντας δυνατὰ καὶ ν' ἀνασηκωθῆ ὀλόρθο, στὰ πρὶσινὰ του πόδια.

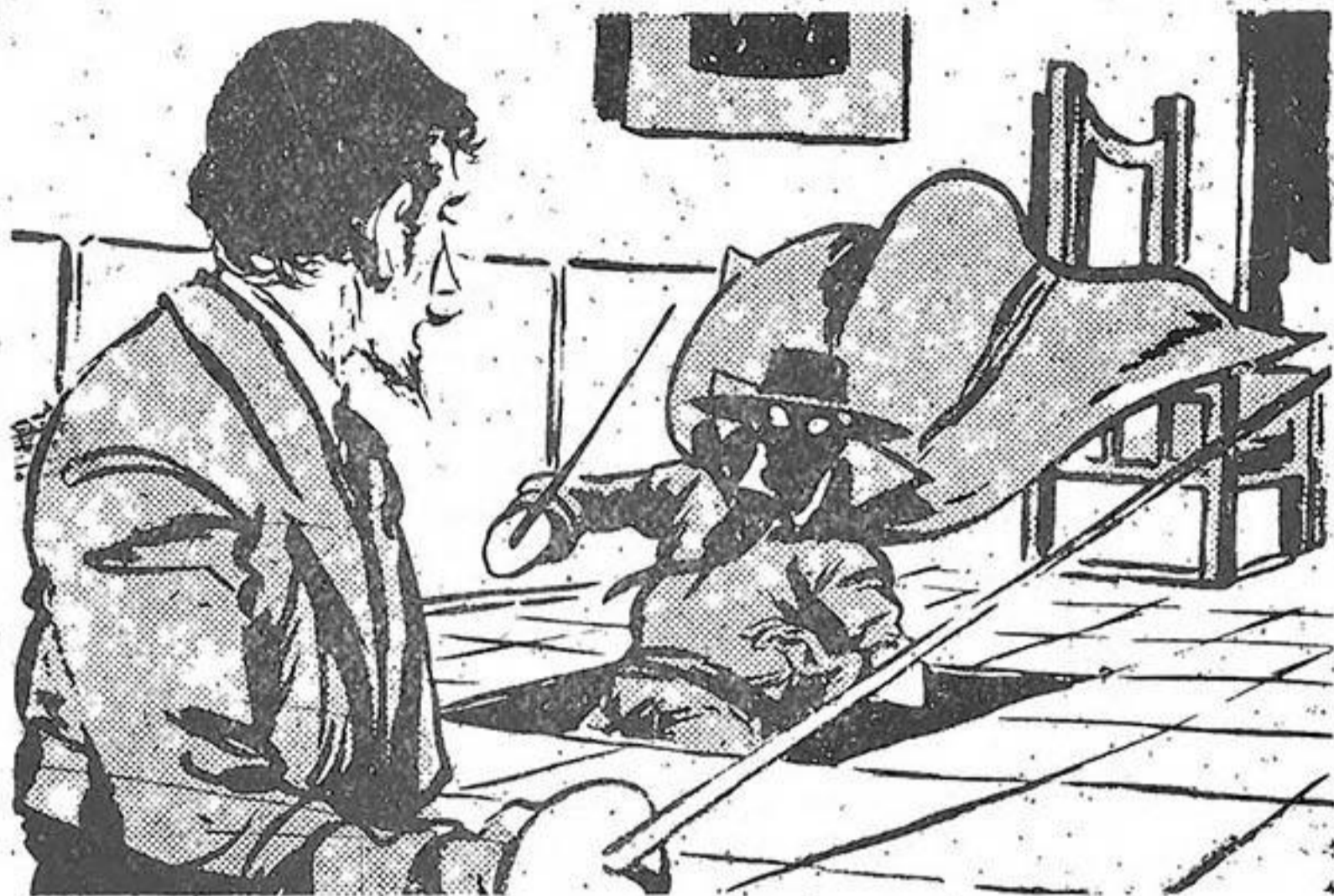
Ἐνα ἄγριο οὐρλιαχτὸ ξεφεύγει ἀπ' τὸ λαίργγι τοῦ φονιά. Καθὼς ἔχει λογαριάσει καὶ τὴν ταχύτητα τοῦ ἀλόγου στὸ πηδημά του, ἔχει

πηδήσει —φυσικά— ἕνα μέτρο πρὸ μπροστὰ ἀπ' αὐτό. Ἀλλὰ ὅπως, ζῶν καὶ ἀναβάτης, ἔχουν θῆαση τόσο ἀπότομα, δὲν βρίσκει κανέναν ἰσπὸ τῶν δὺὸ στὸ μέρος ποὺ πέφτει. Τὸ δολοφονικό του χέρι χτυπάει μονάχα τὸν ἄερα. Ὁ ἴδιος ὁ δολοφόνος πέφτει καὶ τσακίζει τὸ κορμί του στὰ μυτερὰ βράχια! Ἡ σπαρακτικὴ κραυγὴ του κόβεται ἀπότομα. Σχεδὸν ἀμέσως ὁ τόπος γεμίζει ἀπὸ λάμπεις καὶ κρότους πυροβολισμῶν. Μὰ ὁ Μασκοφόρος ἔκδικητὴς δὲν βρίσκεται πιά ἐπάνω στὸ ἄλογό του. Ἐχει πηδήσει στὴ γῆ καὶ ἔχει χωθῆ πίσω ἀπὸ ἕναν βράχο.

Ἐνας ληστὴς ποὺ εἶναι κρυμμένος στὸν ἴδιο βράχο

Ὁ Γαλέρας τὸν κοιτάζει κατάπληκτος.

Νοιώθει να κατακυλάει σ' ένα μαύρο χάος.

αίφνης διάζεται. Πάει να σπρίψη το πιστόλι καταπάνω του. Δεν προλαβαίνει όμως.

Ο Ζορρό έχει κόλας πυροβολήσει. Ο φονιάς τινάζεται σαν να τον χτύπησε αστροπελέκ, και σωράζεται στη γη.

Κανονικοί πυροβολισμοί και λυσσασμένες κραυγές ακούγονται. Οί σφαίρες περνούν σφυρίζοντας επάνω από το κεφάλι του ή ξεφτίζουν κομματάκια από τον βράχο, που χρησιμεύει γὰ κρυψώνα στον Ζορρό.

Οί άνθρωποι όμως που έχουν στήσει τη θανάσιμη παγίδα είναι αδίστακτοι κι αποφασισμένοι να τον σκοτώσουν όπωσδήποτε. Στη στι-

γη πηδούν πίσω απ' τα βράχια και χύνονται καταπάνω του απ' όλες τις μεριές. Θάνατος και μισά δεκάρα.

Ο θρυλικός μαισκοφόρος πυροβολεί γοργά. Κάθε του σφαίρα βρίσκει ασφαλώς τον προσρισμό της. Τρεις συμμορίτες πέφτουν ούρλιάζοντας στη γη. Ένας τέταρτος τους ακολουθεί, που έχει και απέρι να φτάση σχεδόν εμπρός στον Ζορρό κι ήταν έτοιμος να τον σκοτώση. Ένώ όμως μάχεται απρόμητος μ' εκείνους που είναι αντιμέτωποί του, άλλο τόσο ξεπετώνται πίσω απ' την πλάτη του. Υψώνουν τα πιστόλια και τον σημαδεύουν.

Αντηχούν απανωτοί πυρο-

βιαλισμοί. Δυὸ-τρεις ἀπ' αὐτοὺς γικρεμίζονται στὴ γῆ, γιὰ νὰ μὴν ξαινασηκωθοῦν. Ἄλλοι δυὸ μένουں ἀπ' αὐτὴ τὴν πλευρά. Ὁ ἕνας βλέπει νὰ χυμωῆ καταπάνω τους ἕνας καθαλλάρης. Ἀφήνει τὸν Ζορρό καὶ σπρέφει ν' ἀντιμετωπίσῃ αὐτόν. Μὰ δὲν προλαβαίνει οὔτε νὰ ὑψώσῃ τὸ πιστόλι του. Τὸ περίστροφο τοῦ ἄλλου ἐκπυρσοκροτεῖ. Ἡ σφαῖρα τὸν βρίσκει κατάσθηθα καὶ τὸν τινάζει ἐπάνω ἀπὸ τὴ σέλλα τοῦ ἀλόγου του.

Σ' αὐτὸ τὸ μεταξὺ ὁ Μασκοφόρος Ἐκδικητῆς δὲν ἔχει πάψει νὰ μάχεται μὲ τοὺς δικούς του ἀντιπάλους, ποὺ ἦταν τρεῖς. Τοὺς δύο τοὺς ἔχει χτυπήσει θανάσιμα καὶ τὸν τρίτον τὸν ἀφοπλίζει αὐτὴ τὴ στιγμῆ. Αὐτὸς ὁ τελευταῖος εἶναι ὁ Πεπίτο Λόρκα! Κάτω ἀπὸ τὴν ἀπειλὴ τοῦ πιστολιοῦ τοῦ Μασκοφόρου Τιμωροῦ, ἀναγκάζεται ν' ἀφήσῃ τὸ δικό του νὰ πέσῃ στὴ γῆ.

Ταυτόχρονα ὅμως ὁ τελευταῖος ληστής ποὺ βρίσκεται ἀκόμα πίσω του, πιέζει τὴ σκανδάλη τοῦ πιστολιοῦ του, σημαδεύοντάς τον.

Ἡ σφαῖρα ὡστόσο δὲν ἔχει προλάβει νὰ βγῆ ἀκόμα ἀπὸ τὴν κάννη, ὅταν ἕνα ἥρακλειο χέρι σπρώχνει τὸ ὄπλο πρὸς τὰ ἐπάνω. Κι' ἐνῶ τὸ βολοφονικὸ βλήμα τινάζεται πρὸς τὸν μαῦρο οὐρανό, ὁ γίγαντας ποὺ ἔχει πηδηῆξει ἀπ' τ' ἄλογό του καταπάνω του καὶ ποὺ δὲν εἶναι ἄλλος ἀπὸ

τὸν Γαλέρα, ἀρπάζει στὰ τιτάνια χέρια του τὸν ληστή καὶ τὸν σηκώνει ἐπάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι του.

Ὁ Γαλέρας εἶναι τρομερὰ θυμωμένος μαζί του, γιὰ τὸ ἀπὸ τρίχα ἔλειψε νὰ σκοτώσῃ τὸν πολυαιγαπημένο του κύριο. Καὶ μόνο ἡ σκέψις αὐτὴ τὸν ἔχει κάνει πρὸ ἄγριον κι' ἀπὸ θηρίο. Δίνει ἕνα πέταμα στὸν δελοφόνιο ποὺ οὐρλάζει σπαρακτικὰ καὶ τὸν ἐκσιφεντονίζει στὸν γικρεμό, ἀπὸ τὴ μεριὰ τῆς χαράδρας.

Γιὰ πολλὰ δευτερόλεπτα ἀκούγονται τὰ οὐρλαχτὰ τοῦ κακούργου, νὰ σβύνουν στὸ βάθος τοῦ Ροκ Κένυον, ὥσπου σιωπαίνουν ἐντελῶς.

— Μπράβο! Εἶσαι σπουδαῖος, ἀμίγχο!, φωνάζει μ' ἐνθουσιασμό ὁ Ζορρό.

Γιὰ νὰ τὰ πῆ ὅμως αὐτά, ἔχει γυρίσει πρὸς στιγμὴν τὸ κεφάλι πρὸς τὸ μέρος τοῦ γιγαντόσωμου ὑπηρέτη του.

Ὁ Πεπίτο τοῦ δίνει τότε μιὰ τρομερὴ κλωτσιὰ στὸ χέρι καὶ τὸ περίστροφο τοῦ Μασκοφόρου Ἐκδικητοῦ ταξιδεύει στὸν ἄερα!

Τὸ μυστήριον τοῦ καταρράκτη

Ο ΓΑΛΕΡΑΣ, ὅσο εἶναι ἀργὸς στὸ μυαλό, τόσο ἀστραπταίος εἶναι στὴ δράσι. Τὴ φορὰ αὐτὴ ὁ Λόρκα δὲν ἔχει προλάβει νὰ κάνῃ οὔτε τρία βήματα γιὰ νὰ τὸ σκάσῃ κι' ὁ ἠλόκλειος φίλος τοῦ Ζορρό, τὸν φτάνει μὲ δυὸ πε-

λώρες δρασκελιές. Τὸν ἀρπάζει στὶς χεροῦκλες του καὶ τὸν σηκώνει ψηλὰ στὸν ἀέρα, ἐπάνω ἀπὸ τὴν τρομακτικὴ ἀβυσσο.

Ὁ Πεπίτο Λόρκα οὐρλιάζει σὰν πρελλὸς ἀπ' τὸν τρομο του, βέβαιος ὅτι τὸν περιμένει ἡ ἴδια μοίρα μὲ τὸν ἄλλο σύντροφό του, ποὺ ὁ Γαλέρας τίναξε στὴ χαιράδρα.

Καὶ ἀλήθεια αὐτὸν τὸν σκοπὸ εἶχε ὁ γίγαντας, ἀλλὰ τὸν σταματᾷ ἡ φωνὴ τοῦ κυρίου του:

— Μὴ, ἀμίγχο! Αὐτὸν τὸν χρεάζομαι!

Ὁ Γαλέρας κοντοστέκεται μὲ τὸ θῦμα του μετέωρο στὸν ἀέρα.

— Τὶ μὰ τὸν κάνετε, σενόρ; ρωτᾷει παραξενεμένος. Ὅ,τι δουλεῖ ἀ θέλετε νὰ σᾶς... Δηλαδή ἐγώ... θέλω νὰ πῶ, σενόρ, τί ἀνάγκη ἔχετε ἀπ' αὐτόν, ἀφοῦ... μ' ἄλλους λόγους μπορῶ νά...

— Θές νὰ πῆς ὅτ' εἶσαι πρόθυμος νὰ κάνης ὅποια δουλεῖ ἀ θᾶκαμε ὁ Πεπίτο;

— Σί, σενόρ Ζορρό!

— Σ' εὐχαριστῶ, ἀμίγχο. Δυστυχῶς ὅμως, δὲν μπορεῖ νὰ μ' ἐξυπηρετήσῃ ἄλλος, παρὰ μόνον ὁ ἴδιος. Κράτα τον ὅμως ἔτσι ποὺ τὸν κρατᾷς. Π.θαινὸν νὰ μὴ θελήσῃ νὰ μ' ἐξυπηρετήσῃ, ὅποτε σοῦ λέω καὶ τὸν στέλνεις κάτω, νὰ βρῆ τὸν σύντροφό του...

— Πές του νὰ μ' ἀφήσῃ!, οὐρλιάζει μισοπεθαιμένος ὁ Λόρκα. Θὰ σοῦ πῶ ὅ,τι θέλης!

— Ἀφῆσέ τον, ἀμίγχο!,

λέει ἤσυχα ὁ Ζορρό στὸν Γαλέρα. Ἔχε τὸν νοῦ σου ὅμως: Ἄν προσπαθήσῃ νὰ σοῦ ξεφύγῃ, ἀρπαιξέ τον καὶ πέταξέ τον στὴ χαιράδρα, χωρὶς ἄλλη εἰδοποίησι!

— Τῶρ' ἀμέσως, σενόρ; ρωτᾷει ὁ γίγαντας μὲ μιὰ προθυμία ποὺ κάνει τὸν Πεπίτο ν' ἀνατριχιάσῃ.

— Ὅχι τώρα!, ἀποκρίνεται γελώντας ὁ Ζορρό. Ὅταν θὰ σοῦ πῶ. Κατάλαβες;

— Σί, σενόρ!, λέει ὁ Γαλέρας καὶ ἀκουμπᾷει στὴ γῆ τὸν κατάσκοπο ἀπὸ τὴν τρομα του κακοποιό.

Ὁ Μασκοφόρος ἔκδικητικῶς πηγαίνει καὶ στέκεται ἐμπρὸς του.

— Ὅπως βλέπεις, Λόρκα, τοῦ λέει, δὲν ἔπιασε ἡ παγίδα σας. Τὴν κατάλαβα καὶ ἦρθα προετοιμασμένος!

— Εἶσαι δαίμονας!, γρυλλίζει ὁ κακοποιός. Πῶς τὸ κατάλαβες;

— Δὲν ἦταν καὶ πολὺ δύσκολο. Ἀφοῦ καλὰ-καλὰ δήλωσες στὸν ταβερνιάρη, τὸν Μανουέλ, πῶς ξέρεις ποιὸς εἶναι ὁ ἀρχιληστής καὶ ποῦ πήγαμε, ὕστερα δήλωσες πῶς τὸν φοβάσαι καὶ δὲν θὰ μιλήσῃς! Αὐτὸς ποὺ φοβάται ἴσως, δὲν μιλάει μπροστὰ σ' ὅλον τὸν κόσμον! Ξέροντας πῶς μαθαίνω ὅλα ὅσα συζητοῦνται στὸ πουέμπλο, τὸ εἶπες ἐπίτηδες γιὰ ν' ἔρθω νὰ σὲ βρῶ. Κατάλαβα λοιπὸν πῶς ἦταν παγίδα. Συγχρόνως κατάλαβα καὶ κάτι ἄλλο: Πῶς ξέρεις πραγματικὰ γιὰ τὸν ἀρχισυμμορίτη, ἀφοῦ

έκτελείς σχέδιά του. Μίλησέ μου γι' αυτόν λοιπόν. Ποιός είναι;

— Ο Λόρκα ρίχνει μ' α προμαγμένη ματιά στον Γαλέρα, που στέκεται έτοιμος να τον αρπάξει πάλι στις χερούκλες του. Αποκρίνεται ύστερα γρήγορα-γρήγορα:

— Τον λένε Σάμμι Μπίκφορντ! Είναι Αμερικανός.

— Σάμμι Μπίκφορντ!, κώνει έκπληκτος ο Μασκοφόρος. Έκδικητής. Εκείνος ο διάσημος φοιητής που έχει σκοτώσει κόσμο και κοσμάκη;

— Αύτος!, αποκρίνεται ο Πεπίτο. Είναι το γρηγορώτερι πιστόλι που έχει γεννηθῆ στον κόσμο! Κανείς δέν μπορεί να τὰ βάλῃ μαζί του! Ούτε κι' εσύ, σενόρ Ζορρό! Αὐτὴ τὴ φορά θὰ βρῆς τὸν μάστορή σου!

— Καὶ γιατί θέλει να με πιάσῃ ὁ Μπίκφορντ;

— Γὰ να πάρῃ τὴν αμοιβή. Εἶσαι ἐπικηρυγμένος. Δέν τὸν νοιάζει ἂν θὰ σε βοηθῶνται ἢ νεκρό, γιατί τὰ λεφτὰ θὰ εἶναι τὰ ἴδια!...

— Ωραία, λέει ἤσυχα ὁ Ζορρό. Καὶ τώρα, ἡ τελευταία πληροφορία: Σὲ ποῦ ὁ μέρος βρίσκεται τὸ λημέρι του;

— Ο Πεπίτο κνιτάζει ὀλόγυρα ἀνήσυχος. Ρίχνει ὅμως πάλι μ' α ματιά στον Γαλέρα καὶ ξεροκαταπίνει.

— Ἐτο μόζεται να μιλήσῃ. Τότε ἀκούγεται ξιφνικὰ γοργὸ ποδοβολητὸ ἀλόγων που πλησιάζουν.

— Ο Μπίκφορντ καὶ τὰ

παιδιά!, μουρμουρίζει κατενθουσιασμένος ὁ Λόρκα.

— Ο Μασκοφόρος Τιμῶρος φωνάζει ἀνήσυχος στὸν γίγαν τόσωμο καὶ ἀφοσιωμένο φίλο του:

— Γρήγορα στ' ἄλογα, ἀμίγο!

— Κι' αὐτὸς ἐδῶ; ρωτᾷει ἀφελῶς ὁ Γαλέρας, δείχνοντας τὸν Πεπίτο.

— Ο Ζορρό δέν προφταίνει ν' ἀπαντήσῃ.

— Ἄγρια οὐρλιαχτὰ βγαίνουν ἀπὸ τὰ στόματα τῶν ἱππέων που καταφθάνουν.

— Ἀρπάζει τὸν Γαλέρα ἀπὸ τὸ μολίκι καὶ τὸν τραβάει με δύναμη. Πηδῶν κι' οἱ δυὸ στ' ἄλογά τους. Ξεκινοῦν.

— Τρέχουν μ' ἀπίστευτη γρηγορόδα. Πίσω τους ὅμως ἀκολουθεῖ ὁ ὄγκος τῶν στρατευμάτων τοῦ Μπίκφορντ. Οἱ δυὸ φυγάδες ἀναγκάζονται να κόψουν δρόμο ἀπὸ τὴ μερὰ τῆς χοιράδρας. Χώνονται στὸ Ρόκ Κένυον. Ρίχνονται πρὸς τὸ μέρος ὅπου ἀκούγεται ἡ βοὴ τοῦ καταοράκτη.

— Πίσω τους οἱ διώκτες τους τοὺς ἀκολουθοῦν πάντα. Καὶ δέν παύουν στιγμὴ να γαλοῦν τὸν κόσμο με τὰ οὐρλιαχτὰ τους.

— Ο Λόρκα που τρέχει μαζί με τὸν Μπίκφορντ καὶ τοὺς συμμορίτες του φωνάζει:

— Δέν θὰ μᾶς ξεφύγουν! Ἐκεῖ που πάγε τὸ μέρος εἶναι ἀποκλεισμένο! Πιάστηκαν μόνοι τους στὴ φόκα!

— Σὲ δυὸ λεπτὰ φθάνουν στοὺς με' ἄλους καταοράκτες τοῦ Ρόκ Κένυον. Ἡ βοὴ που

κάνει τὸ νερὸ πέφτοντας, εἶναι φοβερή.

Ὁ Λόρκα εἶχε δίκιο. Τὸ μέρος εἶναι ἀλήθεια ἀποκλεισμένο. Ἀπ' τὶς δυὸ μεριές ὑψώνονται βράχιοι ὄρθιοι τοίχοι. Ἀπ' τὴν ἄλλη εἶναι ὁ καταρράκτης μὲ τὸ ποτάμι. Μένει μόνο μιὰ λουρίδα γῆς, ἀπ' τὴν ὁποία ἔρχονται. Ὅταν ὁμως σταματοῦν μπροστὰ στὸν καταρράκτη, ὁ Ζορρό κι' ὁ γιγαντώσωμος σύντροφός του ἔχουν ἐξαφανισθῆ, λές κ' ἐξαιτμίσθηκαὶ στὸν ἀέρα!

Ψάχνουν τὰ λιγοστὰ βράχια μὲ τὴν ἐλπίδα πὼς μπορεῖ νὰ κρύβονται ἐκεῖ ἀπὸ πίσω. Μάταια ὁμως. Οἱ δυὸ φυγίδες δὲν ὑπάρχουν πια.

Ὁ Μπίκφορντ εἶναι τρομερὰ ἐκνευρωμένος. Ζυγώνει τὸν Λόρκα καὶ τὰ μάτια του γυαλίζουν ἄγρια.

— Ἡλίθιε!, μουγκρίζει. Σεῦ εἶχα δώσει δέκα ἄντρες! Πὼς δὲν τὸν σκιοτώσατε;

— Μὰς αἰφνιδίασε ὁ ἄλλος, ἀρχηγέ!, ἀποκρίνεται φοβισμένος ἐκεῖνος. Ὁ Ζορρό εἶχε καταλάβει τὴν παγίδα καὶ τὸν ἔφερε μαζί του...

— Δὲν κατάφερες νὰ τὸν κοροϊδέψεις!, λέει ὁ ἀρχηγός, κουνώντας τὸ κεφάλι πέρα-δῶθε. Δὲν κατάφερες οὔτε νὰ τὸν σκοτώσης. Εἶσαι ἄχρηστος!

Τὸ χέρι του καταβαίνει καὶ τραβάει τὸ πιστόλι του τόσο γρήγορα, πὺ ὁ ἄλλος δὲν προλαβαίνει νὰ τὸ δῆ. Βλέπει μόνο μιὰ μεγάλη λάμψη ἔμπρὸς στὰ μάτια του κι' ἄ-

κούει ἓναν τρομακτικὸ κρότο.

Ξαφνικὰ καταλαβαίνει πὼς ἡ ζωὴ του ἔχει τελειώσει. Γέρνει ἀπ' τὸ ἄλογο μὲ μιὰ μεγάλη κραυγὴ καὶ βροντάει στὴ γῆ.

Δεύτερη ἐπιδρομὴ

Ο ΜΑΣΚΟΦΟΡΟΣ Τιμωρὸς κι' ὁ... θρυλικὸς Γαλέρας ἔχουν περάσει ἀπὸ ἓνα μυστικὸ πέρασμα, πὺ γνωρίζει ὁ πρῶτος. Εἶναι ἓνα ἄνογμα πάνω στὸν βράχινο τοῖχο, πὺ δὲν διακρίνεται, γὰρτὶ εἶναι συνεχῶς σκεπασμένο ἀπὸ τὸ σύννεφο τῶν ἀτμῶν, πὺ σηκώνει ἡ φοβερὰ ὀρηκτικὴ πτώσις τοῦ νεροῦ. Προχωρεῖ σὰν σήραγγα καὶ μιὰ ἑκατοστὴ μέτρα καὶ βγαίνει ἀπ' τὴν πίσω μεριὰ τοῦ βράχου καὶ στὴν ἀρχὴν μιᾶς κοιλιάς.

Ἀπὸ κεῖ ἔχουν βγῆ κι' οἱ δυὸ καθαλλάρηδες καὶ μετὰ δυὸ ὧρες γαργὸ καλπασμό, ἔχουν φτάσει στὸ πλούσιο ράντισο τῶν Βέγκα. Χώνονται κι' ἐδῶ μέσα σὲ μιὰ σπηλιά, πὺ εἶναι κουμμένη ἀπὸ πυκνόφυλλους θάμνους. Βρίσκονται σ' ἓνα παράξενο καταφύγιο, σκιασμένο μέσα στὸν βράχο. Εἶναι τὸ κρησφύγετο τοῦ θρυλικοῦ Ζορρό πὺ τόσο παλὺ ἐπιθυμεῖ νὰ τὸ μάθῃ ὁ Μπίκφορντ...

Ὁ Μασκοφόρος ἔκδικητὴς βγάζει τὴ μάσκα του καὶ τὸ μαῦρο του κοστούμι. Ὅποιος τὸν ἔβλεπε αὐτὴ τὴ στιγμὴ

γμή, θ' αναγνώριζε με έκπληξι τον νεαρό κομψευόμενο Δόν Σάντρο Βέγκα που όλοι τον πιστεύουν για έναν δειλό κι' απόλεμο νέο, που προκαλεί τον οίκτο και την περιφρόνησι στους συνομηλικούς του και στις όμορφες σενορίτες. 'Αλλά στην πραγματικότητα ο Σάντρο παρασταίνει τον δειλό, άκρυβώς για να μην μπορή κανείς να υποψιαστή, πώς αποτελεί ένα και το αυτό πρόσωπο με τον θρυλικό μαυροφορεμένο καβαλλάρη, που προκαλεί τον τρόμο και τον όλεθρο στους έγκληματίες και βασανιστές. Μεταχειρίζεται δηλαδή το ίδιο κόλπο που μεταχειρζόταν κι' ο Βέγκα, που ήταν ο πραγματικός Ζορρό. 'Απ' την εποχή που εκείνος πέθανε, ο Σάντρο έχει αναλάβει να συνεχίση το μεγάλο και δύσκολο έργο του...

Σε λίγο περνάει έναν κρυφό διάδρομο και μπαίνει στο υπνοδωμάτιό του από μια μυστική πόρτα, πλάϊ στο τζάκι...

Χαράζει η αύγή. Οί κάουμπόυς βγαίνουν απ' το υποστατικό για να πάνε στις δουλεές τους, στο άπέραντο άγυράκτημα του Δόν Κάιλο 'Εστέμπαν. Ξαφνικά ακούγεται γοργός καλπασμός από δεκάδες άλογα. Πριν οί άνθρωποι εκείνοι προλάβουν να συνέλθουν από την έκπληξί τους, οί συμμορίτες του Σάμμου Μπίκφορντ με τον ίδιο επικεφαλής, όρμούν σαν πραγματικοί δαίμονες στη μεγά-

λη αύλή, από την πύλη που ναί φτιαγμένη από χοντρούς κορμούς.

'Ακούγοντας κραυγές τρόμου και τρεχάματα. Οί κάουμπόυς, γνωρίζοντας το προηγούμενο του άτυχου Δόν Βαλάσκεθ, προσπαθούν να εξαφανισθούν τρέχοντας. Δεν προλαβαίνουν όμως. Με τα μαστίγια και τα πιστόλια οί συμμορίτες τους αναγκάζουν να συγκεντρωθούν στο κέντρο της αύλης.

'Ο Σάμμου ρωτάει να του πούν που είναι το κρησφύγετο του Ζορρό κι' όπως κανείς δεν το ξέρει, αρχίζουν πάλι τα μαιστιγώματα και τα βασανιστήρια. Δυο φτωχοί άνθρωποι πεθαίνουν πάλι κάτω από τα βάρβαρα χτυπήματα του κτηνώδους δημίου.

— Θα σας πεθάνω όλους αλλά στο τέλος θα μάθω εκείνο που θέλω!, ουρλιάζει ο Μπίκφορντ εέφρενος. Βάλτε τα πόδια στο ράντσο! Φεύγουμε!

Οί άνθρωποί του έτομάζονται να εκτελέσουν τη διαταγή του. Μα άξαφνα ακούγεται καινούργιο ποδοβολητό αλόγων. "Ενας συμμορίτης που έχει μείνει πίσω για να προσέχη, έρχεται τρέχοντας επάνω στ' άλογό του και ξεφασκίζει:

— Οί χωροφύλακες!

— Μαζί μου!, διατάζει ο Μπίκφορντ χάνοντας το χρώμα του.

Κεντρίζει το άλογό του με μανία κι' εκείνο ξεκινάει σαν βολίδα. "Όλοι τον ακολου-

θοῦν. Βγαίνουν ἀπ' τὴν πίσω πλευρὰ τοῦ ἀγροκτήματος.

Οἱ χωροφύλακες τοὺς κυνηγοῦν γὰρ ἀρκετὴ ὥρα, ἀλλὰ οἱ ληστές καταφέρνουν καὶ χώνονται στὸ δάσος. Οἱ δεικτικτοὺς τους σὲ λίγο τοὺς χάνουν...

Ὁ ὑπολοχαγὸς Ντιάζ, ποὺ εἶναι ἐπικεφαλῆς τους, δίνει βιαστικὰ ἐπιστρέφουν στὸ ἀγροκτῆμα.

Αἰναμαλλιασμένοι, μὲ μάτια ποὺ ἀστράφτουν ἀπὸ θυμὸ, ὁ Δὸν Ἐστέμπαν πηγαίνονται ἀνάμεσα στοὺς δύο στυχοὺς ἀνθρώπους του ποὺ ἔπεσαν θύματα τοῦ Μπίκφαιντ. Μόλις βλέπει τὸν Ντιάζ τὰ μάτια του ἀστράφτουν περισσότερο.

Τρέχει κοντὰ του.

— Ὑπολοχαγέ, λέει μὲ τρεμερὸ θυμὸ, ἂν οἱ Ἀρχεῖς εἶναι ἀνίκανοι νὰ μᾶς προστατεύσουν, νὰ μᾶς τὸ πῆτε γὰρ νὰ τὸ ξέρουμε! Εἶχαμε πρῶτα τὸν Ζορρό, τώρα ἔχομε καὶ δεύτερον ληστή, ἀκόμα χειρότερον ἀπὸ ἐκεῖνον, νὰ σκοτώνη καὶ νὰ βασανίζη τοὺς ἀνθρώπους μας, ἐμπρὸς στὰ μάτια μας!

— Δὸν Κάριλο, ἀποκρίνεται: ὁ Ντιάζ ψύχραιμα, τὸ τέρας αὐτὸ ἐμφανίστηκε ἔχτες τὸ βράδι. γὰρ πρώτη φορά, καθὼς ξέρετε... Νὰ εἶστε σίγουροι πὼς γρήγορα θὰ συλληφθῆ καὶ θὰ τιμωρηθῆ γὰρ τὰ ἐγκλήματά του.

— Πότε σύντομα; Ὅταν θᾶχῃ σκοτώσῃ μὲ βασανιστήρια καμμ'ὰ ἑκατοντάδα ἀθώους ἀνθρώπους; Ἴσως ὅμως

κάνω λάθος ποὺ τὰ λέω σ' ἐσᾶς... Ὅπως αὐτοὶ οἱ ληστές κάνουν ὅ,τι θέλουν χωρὶς νὰ σᾶς ρωτήσουν, μπορούμε καὶ ἐμεῖς, οἱ γαιοκτήμονες νὰ ὀργανώσουμε ἕνα δικό μας στρατό, γὰρ νὰ ἀντιμετωπίσουμε καὶ νὰ τιμωρήσουμε τοὺς ληστές!

Ὁ Γαλέρας ἔχει καρδιά

Σ ΧΕΔΟΝ τὴν ἴδια ὥρα ποὺ συμβαίνουν αὐτὰ, ἕνας καθαλλάρης φθάνει στὴν ἀγορὰ τοῦ Δὸν Ραμόν Περεϊρα καὶ ζητάει νὰ μιλήσῃ στὴν κόρη του, τὴν πανέμορφη σενορίτα Κάρμεν. Τοῦ λέει πὼς ἡ νέα ἔχει πέσει νὰ κομηθῆ καὶ δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ τὴν ὀῆ πρὶν ἀπὸ τὶς δέκα τὸ πρωῖ ποὺ σηκώνεται. Ὁ ἀνθρῶπος λοιπὸν — ποὺ δὲν θέλει νὰ πῆ στὴν καμαριέρα τῆς Κάρμεν, τὴν Καρμελίτα, περὶ τίνος πρόκειται — ἀνεβαίνει πάλι στὸ ἄλογό του καὶ φεύγει. Ἀλλὰ δὲν φεύγει ἐξοστικά. Ξαναγυρίζει μετὰ ἀπὸ λίγο, ἀπ' τὴν πίσω πλευρὰ τοῦ σπιτιοῦ. Πηδάει ἀπὸ τὸ ἄλογό του. Ζυγώνει κάτω ἀπὸ ἕνα μπαλκόνι. Μὰ μεγάλη περιεκοκλάδα τὸν βοηθάει καὶ σὲ λίγο βρίσκεται σκαρφαλωμένος ἐκεῖ πάνω. Προχωρεῖ στὴ μπαλκονόπορτα καὶ μετὰ ἀπὸ λίγη προσπάθεια καταφέρνει καὶ τὴν ἀνοίγει. Μπαίνει σ' ἕνα σκοτεινὸ δωμάτιο, ποὺ φωτίζεται μόνο ἀπὸ τὴν ἀχτίδα τοῦ φεγ

‘Ο Ζορρό λυγίζει άξαφνα τὰ γόνατά...

γαριού, που πέφτει απ' τή μπαλκονοπορτα. Κάνει δυò βήματα προς τò μέρος ενός κρεβατιού αλλά ξαφνικά, μιὰ καρτιστική φωνή, δροσερή σαν τήν αύρα αλλά και σκληρή σαν άτσάλι, τόν καρφώνει στη θέση που βρίσκετα

— "Αλτ! "Αν κάνης ένα βήμα, πυροβολώ!

Ή Κάρμεν έχει ανακαθήσει επάνω στο κρεβάτι της. Ο

νυκτερινός επίσκεπτης τή βλέπει που έτοιμάζεται να τραθήξει ένα βελούδινο κορδόνι, που κρέμεται πλάι της, από τόν τοίχο.

— Μή, σενορίτα!, λέει με ήσυχη φωνή. Περιμένετε! Ο σεναρ Ζερρό με στέλνει σ' έ-
-κάς!

Ή κοπέλλα πραγματικά σταματάει τήν κίνησί της. Τόν κυττάζει κατάπληκτη

μές στο σκοτάδι. Ἡ καρδιά της σκιρτάει. Κανένα ὄνομα δὲν θὰ μπορούσε νὰ τὴν κάνει νὰ χτυπήσει πρὸ δυνατά.

— Ὁ σενορ Ζορρό!, ἐπαναλαμβάνει ἄθελα.

— Μάλιστα, σενορίτα! Σὰς ζήτησα κιάτω, ἀλλὰ ἡ καμαριέρα σας μοῦ εἶπε πὼς κοιμάστε καὶ νὰ σὰς δῶ τὸ πρῶτ'... Ὁ σενορ Ζορρό ὅμως, μοῦ εἶπε νὰ σὰς δώσω αὐτὸ τὸ σημεῖωμα ἀπόψε... Νὰ μὲ συγχωρήτε, σενορίτα, δὲν μπόρεσα ὅμως νὰ σκεφθῶ ἄλλον τρόπο...

— Καλὰ κάνατε!, λέει αὐθόρμητα ἡ Κάρμεν. Δόστε μου τὸ σημεῖωμα!

Καὶ εἶναι τόσο συγκινημένη κι' ἀνήσυχη, πὺ οὔτε σκέπτεται πὼς ἐκεῖνος ὁ ἄνθρωπος μπορεῖ νὰ προσπαθῇ νὰ τὴν ξεγελάσει. Ἀφήνει τὸ πιστόλι της δίπλα, σ' ἓνα κομοδίνο. Παίρνει τὸ διπλωμένα χαρτάκι. Τυλίγεται καλὰ μὲ μὰ κουβέρτα κι' ἀνάβει μὰ λάμπα. Νά, τὶ διαβάζει σ' ἐκεῖνο τὸ χαρτί:

«Σενορίτα Κάρμεν,

Συγχωρήστε με γιὰ τὸ θάρρος μου, νὰ σὰς ζητήσω μὰ τόσο δύσκολη χάρι. Ξέρω ὅμως πὼς μπορῶ νὰ βασίζομαι σ' ἐσὰς. Θὰ προσφέρετε ἀνεκτίμητη βοήθεια, ἂν ἔρθετε ἀπόψε στὸ Πέρασμα τῶν Ληστῶν. Πρὶν ξημερώσει θὰ βρίσκεστε πίσω στὸ σπίτι σας.

ZORRO»

— Τὶ ν' ἀπαντήσω στὸν κύριό μου; ρωτᾷ ὁ ἐπισκέπτης, βλέποντάς τη ν' ἀνα-

σηκῶν τὰ μάτια ἀπ' τὸ χαρτί.

— Πήγαινε καὶ πές του ὅτι εἶα ἔρθω ὅσο μπορῶ πρὸ γρήγορα!

Ὁ ἄνθρωπος φεύγει ἀπὸ τὸ μέρος πὺ ἦρθε.

Ἡ Κάρμεν πηδάει ἀπ' τὸ κρεβάτι της. Μὲ γοργές κινήσεις φοράει μὰ ἀπλή στολὴ ἀμαζόνος. Μετὰ σβύνει τὴ λάμπα. Κατεβαίνει στὰ νύχια τὶς σκάλες, στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ σπιτιοῦ, πὺ εἶναι θυθισμένο στὸ σκοτάδι. Ὅλου κοιμούνται.

Σὲ δύο λεπτὰ βρίσκει στὸν σταῦλο. Σελώνει γοργὰ τὸ ἄλογό της καὶ βγαίνει ἔξω τραβώντας τὸ ἀπ' τὸ χαλινάρι. Ὅταν φθάνει καμμιά ἑκατοστὴ μέτρα ἀπ' τὸ σπίτι, ἀνεβαίνει μὲ ἐκπληκτικὴ ἄνεσι στὴ ράχι του, σὰν ἄντρας. Ἀρχίζει νὰ καλπάζει γοργὰ μὲς στὴ μύχτα, τρέχοντας πρὸς τὴν τοποθεσία μὲ τὴν παλιὰ ὄνομασία «Πέρασμα τῶν Ληστῶν».

Κοντεύει νὰ φθάσει πιά σ' αὐτήν, ὅταν ἄξαφνα, πίσω ἀπὸ κάτι δέντρο, ξεπιετόγονται τρεῖς καβαλλάρηδες, πὺ χυμοῦν καταπάνω της.

Τοῦ κάκου ἡ νεαρὴ ἀμαζόνα προσπαθεῖ νὰ τοὺς ξεφύγει. Τὴν ἔχουν αἰφνιδιάσει. Ὁ ἓνας ἀρπάζει τὰ γκέμια τοῦ ἀλόγου της καὶ τὸ σταματάει. Ἐνας δεύτερος τὴν ἀρπάζει ἀπ' τὸ χέρι.

— Θὰ μὰς ἀκολουθήσετε φρόνιμα, σενορίτα, τὴς λέει, γιὰ νὰ μὴν πάθετε κανένα ἀτύχημα!...

Με σφιγμένη καρδιά ή Κάρμεν αναγκάζεται να υπακούση. Καταλαβαίνει ότι έχει κάνει λάθος να βασιστή σ' ένα σημείωμα και να φύγει μόνη της μέσ στη νύχτα από το σπίτι της. Δεν μπορεί όμως πια να το διορθώσει.

Μια νέα γυναίκα, λίγο παχουλούτσικη αλλά αρκετά χαριτωμένη και πολύ ζωηρή, φθάνει το άλλο πρωί τρέχοντας στο αγρόκτημα των Βέγκα. Ζητάει να δει τον Δόν Σάντρο, μα επειδή όλοι ξέρουν πώς ο «μαλθακός» κύριος του σπιτιού δεν ξυπνάει ποτέ πριν από το μεσημέρι, την παραπέμπουν στον ιδιαίτερο σωματοφύλακα του Δόν Σάντρο, τον Γαλέρα.

— Σ' αυτόν εκεί θα πάτε, σενορίτα!, της λέει ένας ηλικιωμένος Μεξικανός, δείχνοντας τον γίγαντα, που λιάζεται άκουμπώντας σε μια μενάλη ρόδα κάρου, έξω από το πεταλωτήριο.

Η γυναίκα τρέχει κοντά του. Είναι φοβερά λαχανιασμένη. Φαίνεται πως έχει έρθει πολύ δρόμο τρέχοντας.

— Εί... μαι ή Καρμελίτα!, δηλώνει πρώτα-πρώτα.

Ο Γαλέρας μένει με το στόμα ολάνοιχτο από θαυμασμό.

— Κι' εγώ εί... εί... είμαι ο Γαλέρας!, ψελίζει καταταραγμένος.

— Θέλω να πω δηλαδή, βιόζεται να προσθέση εκείνη, πώς ή κυρά μου είναι ή σενορίτα Κάρμεν Περέιρα!

— Έμένα... δηλαδή... μ'

άλλους, λόγους... Θέλω να πω... τ' άφεντικό μου είναι ό... ο Δόν Σά... Σάντρο Βέγκα!, βγάζει ο Γαλέρας με πολλή δυσκολία.

Η Καρμελίτα καταλαβαίνει άξαφνα πώς αίτία όλου αυτού του σαστίσματος είναι ή ίδια και χαμογελάει φιλάρεσκα. Απλώνει το χέρι της και άκουμπάει το πελώριο στήθος του γίγαντα.

— Πω πω! Μαντόνα μία!, μουρμουρίζει. Τι τρώς, καλέ, κι' έγ'νες τόσος;

— Ό,τι μου βρεθή!, άποκρίνεται καμαρωτά ο Γαλέρας. Κι' έσύ πώς διάβ... έννοω... σενορίτα Καρμελίτσα...

— Καρμελίτα, όχι Καρμελίτσα!, κάνει γελώντας ή καμαριέρα.

— Ναί! Σωστά!... Θυμώμουνά πώς τ' όνομά σου ήταν... κάτι... δηλαδή θέλω να πω... κάτι πολύ γλυκό και... αυτό πού...

— Επήξες, φουκαρά Φρενάτα μου!, λέει ατάρεσκα ή Καρμελίτα.

— Γαλέρας, όχι Φρεγάτας!, κάνει ο γίγαντας.

— Άλήθεια! Θυμώμουν πώς τ' όνομά σου ήταν κάτι πλεούμενο! Χί, χί! Μ' άρέσεις, τ' ξέρεις;

Ο Γαλέρας χλωμιάζει. Κυττάζει διεξιά, άριστερά και πίσω του, αλλά δεν βλέπει κανέναν. Ξαναγυρίζει στην καμαριέρα που είναι σκασμένη στα γέλια:

— Σ' έμένα τ' ό λές; τραυλίζει.

— Άμ' σ' έσένα βέβαια,

μπουμπουνοκέφαλε! 'Υπάρχει κανείς άλλος ἐδῶ; Καλὲ τὶ ἔπαθες;

— Θέλεις νὰ ξυπνήσω τὸν Δὸν Σάντρο; ρωτάει ὁ Γαλέρας μονοκόμματα.

— Ναί. Καὶ γρήγορα! Μὴ στέκεισαι καὶ μὲ κυττᾶς σὰν χαζός! Κουνήσου!

— Γιὰ κανέναν στὸν κόσμιο δὲν θὰ ξυπνοῦσα τόν... Δηλαδή ὅταν ὁ Δὸν Σάντρο κοιμάται... θάλω νὰ πῶ... Πότε μίμου δὲν τὸν ἐνοχλῶ πρίν... Μ' ἄλλους λόγους ἐννοῶ ὅτι... πῶς νὰ τὸν ξυπνήσω γὰρ σένα, Καρμελίτσα μου!

Ὁ Δὸν Σάντρο πάει ἐπίσκεψι

Ο ΤΑΝ ὁ Δὸν Σάντρο Βέγκα μαθαίνει τὰ νέα ἀπὸ τὴν Καρμελίτα καὶ διαβάζει τὸ σημείωμα ποὺ βρῆκε ἢ καμαριέρα στὸ κρεβάτι τῆς κυρίας τῆς, γίνεται κάτασπρος σὰν πεθαμένος. Τὰ μάτια του πετοῦν ἀστραπές. Σφίγγει μανιασμένος στὴ φούχτα του τὸ χαρτί, ποὺ προέρχεται δὴθεν ἀπὸ τὸν σενορ Ζορρό, γιατί γνωρίζει καλύτερα ἀπὸ κάθε ἄλλον, πῶς ὁ Μασκοφόρος, Ἐκδικητῆς δὲν ἔγραψε πετὲ του αὐτὸ τὸ σημείωμα. Γρήγορα ὅμως ἡρεμεῖ. Βγάζει τὸ ἀρωματισμένο του μαντηλάκι καὶ σκουπίζει τὸ μέτωπό του. Μετὰ τὸ φέρνει στὴ μύτη του.

— Τὶ τρομερό!, μουρμουρίζει. Αὐτοὶ οἱ ληστὲς ἔχουν ἀρχίσει πιά νὰ κάνουν ὅτι

τοὺς ἀρέσει! Δὲν μπορεῖ νὰ συνεχίση αὐτό! "Α, ὄχι! Θὰ ντυθῶ ἀμέσως καὶ θὰ πάω νὰ καταγγεῖλω τὸν Ζορρό στὸν ὑπολοχαγὸ Ντιάζ!

— Μὰ δὲν μπορεῖ νὰ τὸ ἔκανε ὁ σενορ Ζορρό αὐτό!, τοῦ λέει ἡ Καρμελίτσα. Ὁ σενορ Ζορρό ἔχει προστατεύσει πολλές φορές τὴν κυρά μου, σενορ! Κι' ἐκεῖνη τοῦ ἔχει ἐμπιστοσύνη!

— Γ' αὐτὸ δὲν γύρισε σπὶ τῆς! Γὰ τὴν ἐμπιστοσύνη ποὺ τοῦ ἔχει! "Αχ Θεέ μου! Πῶς εἶμαι δυνατὸν νὰ ἐμπιστεύεται κανεὶς ἓναν ληστή; Πάω νὰ ντυθῶ καὶ θὰ τρέξω στὸν Ντιάζ...

Πραγματικὰ φεύγει. Ἡ νόστιμη καὶ στρουμπουλή καμαριέρα μένει ἀνιαυῆ.

— Μωρὲ μπράβο μου βοήθεια ποὺ τὴ σκέφθηκα!, μονολογεῖ. Αὐτὸς ὁ Δὸν Σάντρο εἶναι σπουδαῖος ἄντρας! Θὰ τὸν καταγγεῖλη, λέει, στὴ Χωροφυλακὴ! Λὲς καὶ δὲν μποροῦσα νὰ τὸ κάνω μοναχὴ μου αὐτό!...

— Ἀλήθεια σπουδαῖος!, ὁ γεντάρε ὁ Γαλέρας περήφανα, γιατί ἔχει πάρει τοῖς μετρητοῖς τὰ λόγια τῆς.

Ἡ Καρμελίτσα τὸν κυττάζει ἔξω φρενῶν καὶ τοῦ φωνάζει κατάμουτρα:

— Βλάικα!

Καὶ σηκώνεται καὶ φεύγει τρέχοντας, ἀφήνοντας τὸν σὰν στήλη ἄλατος. Μετὰ ἀπὸ ὦρα σαλεύει ὁ ἀγαθὸς γίγαντας. Ἀνιασηκώνει τοὺς ὤμους καὶ μονολογεῖ παραξενεμένος:

— Λές νά θύμωσε; 'Αλλά γιατί, πάλι;

'Ο ύπολοχαγός Ντιάζ κυττάζει με περιέργεια τὸν ἐπισκέπτη πού μπαίνει στὸ γραφεῖο του.

— Πῶς αὐτὴ ἡ τιμὴ, Δὸν Βέγκα; ρωτᾷει ὑποκλινόμενος ἐλαφρά.

— Συμβαίνει κάτι τρομερό, σενὸρ!, ἀποκρίνεται συγχισμένος ὁ Σάντρο, ἀνταποδίδοντας τὸν χαριετισμό.

— Δηλαδή σάν τι πράγμα; Καθήστε, νά μοῦ τὰ πῆτε με τὴν ἡσυχία σας...

'Απὸ τὸν ἐλαφρὰ εἰρωνικὸ τρόπο πού μιλάει στὸν ἐπισκέπτη του, εἶναι φανερό ὅτι κι' αὐτὸς τὸν περιφρονεῖ, ὅπως ὅλοι οἱ ἄντρες στὴ Ρεΐνα ντὲ Λὸς "Αντζελες.

'Ο Δὸν Σάντρο ὥστόσο ἀφήνει τὸ κορμί του νά σωριασθῆ σὲ μιὰ βαθεῖα πολυθρόνα. Ὑστερα βγάζει τὸ ἀρωματισμένο του μαντηλάκι, τὸ φέρνει στὴ μύτη του καὶ λέει:

— Ἀπήγαγαν τὴ σενορίτα Παρέϊρα!

'Ο Ντιάζ πετιέται ὀρθός, ἐνῶ μιὰ ἐλαφρὰ χλωμάδα ἀπλώνεται στὸ πρόσωπό του. Εἶναι φανερό ὅτι κι' αὐτὸς νοιώθει κάποιο ἰδιαίτερο ἐνδιαφέρον γιὰ τὴν πανέμορφη νέα.

— Τὴν ἀπήγαγαν; μουγκρίζει. Ποιός; Αὐτὸς ὁ καινούργιος δαίμονας;...

— Ὁχι, σενὸρ! Πολὺ φοβούμαι ὅτι ὁ... παλιός!, ἀποκρίνεται ἀναστεναίνοντας ὁ γεαρός εὐγενής.

— Ποιὸς παλιός; Μιλήστε,

διάβολε!

— 'Ο Ζορρό, σενὸρ Ντιάζ. Δηλαδή ἡ σενορίτα Κάρμεν ἐξαφανίσθηκε καὶ ἡ καμαριέρα της μοῦ ἔφερε αὐτὸ τὸ σημεῖωμα, πού βρέθηκε στὸ κρεβάτι της.

'Ο ύπολοχαγός ἀρπάζει ἀπότομα τὸ τσαλακωμένο χαρτί ἀπ' τὰ χέρια τοῦ Σάντρο. Τὸ διαβάζει στὴ στιγμὴ καὶ γρυλίζει:

— Καὶ γιατί τ' ἔφερε σ' ἐσᾶς κι' ὄχι σὲ μένα;

— Ἐλάτε ντέ!, κάνει ἀπορώντας ὁ Σάντρο. Αὐτὸ τῆς εἶπα κι' ἐγώ! Τὶ θὰ μπορούσα νάκανα ὀλομόναχος, ἐναντὶν αὐτοῦ τοῦ δαίμονα; Ἐνῶ ἐσεῖς τουλάχιστον, ἔχετε καὶ τοὺς χωροφύλακές σας!

— Ἐγὼ θὰ μπορούσα νά τὸν σιγουρίσω καὶ μόνος μου, ἂν μοῦπεφτε στὴν ἄκρη τοῦ εἴφους μου!, φωνάζει περήφανα καὶ με θυμὸ ὁ Ντιάζ.

— Μά, λένε, ὅτι τὴν ἄλλη φερά σ' ἐκεῖνον τὸν χορό, σᾶς πέταξε τὸ σπαθὶ ἀπ' τὸ χέρι με μιὰ κίνησι!.

Τὸ πρόσωπο τοῦ ύπολοχαγοῦ γίνεται κατακόκκινο. Ἀρπάζει ἓνα κορδόνι πού κρέμεται πλάϊ στὸ γραφεῖο του καὶ τὸ τραβάει με τόση δύνησιμι, πού ἀπὸ ψηλὰ πέφτουν σκόνες.

'Ο Δὸν Σάντρο φέρνει τὸ μαντηλάκι του στὸ στόμα, νά νά κρύψη ἓνα χαμόγελο. Ὑστερα λέει σοβαρά:

— Μὲ τίς κιοβέντες αὐτές, ξέχασα νά σᾶς συχαρῶ, σενὸρ Ντιάζ. Αὐτὸ πού κάνατε ἐχτὲς τὸ βράδι ἦταν θαυ-

μάσιο! "Ένα πραγματικά με γάλο κατόρθωμα! "Αν δέν βρισκόσαστε κοντά, σίγουρα θα πέθαιναν κι' άλλοι άνθρωποι και τὸ ἀγρόκτημα τοῦ κατημένου τοῦ Δὸν 'Εστέμπαν, θα εἶχε γίνει κι' αὐτὸ στάχτη!

— "Ας εἶναι καλὰ ὁ ἄνθρωπος ποὺ με εἰδοποίησε!, ἀποκρίνεται με εὐκρίνεια ὁ Ντιάζ. Δαιφορετικὰ θα εἶχαν γίνει ὅλα τὰ κακὰ ποὺ εἶπατε.

— Ποιὸς σὰς εἰδοποίησε;

— Κάποιος ἀγρότης. Εἶδε τὸν στρατὸ τῶν δολοφόνων νὰ κατηφορίζη πρὸς τὸ κτῆμα τοῦ 'Εστέμπαν.

— Κι' ἀπὸ ποιά μεριά;

— Τὶ σὰς ἐνδιαφέρει; Θα πάτε νὰ τοὺς πολεμήσετε; ρωτᾶει εἰρωνικὰ ὁ ὑπολοχαγός. Αὐτὸ ποὺ σκεφθήκατε, τὸ σκέφθηκα πρὶν ἀπὸ σὰς κι' ἐγώ. "Ἐχω στείλει ἤδη ἀνιχνευτὲς πρὸς ἐκείνη τὴν κατεύθυνση.

— Μπράβο σας! Καὶ πάλι τὰ συγχαρητήριά μου.

"Εκείνη τὴ στιγμή, καθὼς ὁ Σάντρο σηκώνεται ἀπ' τὴν καιρέκλα του, μπαίνει στὸ γραφεῖο ἓνας ὑπαξιωματικός.

— Νὰ ἐτοιμαστῆ τὸ ἀπόσπασμα!, διατάζει ὁ ὑπολοχαγός.

Ὁ Γαλέρας θριαμβεύει

Η ΚΑΡΜΕΛΙΤΑ δὲν τρέχει πᾶ, στὸν δρόμο τοῦ γυρ-
σοῦκ. "Ἐπιζήλογγυζ ἠοιῶ

περνᾶει μέσ' ἀπ' τὸ δάσος, ἂν μπορῆ νὰ κάνη τίποτ' ἄλλο γιὰ νὰ βοηθήσῃ τὴ χαμένη κυρία της. "Αἰξαφνα πίσω ἀπ' τοὺς κορμούς τῶν δέντρων πετῶνται πέντ' - ἕξη ἄντρες καὶ τῆς φράζουν τὸν δρόμο.

"Ἡ καιμαριέρα βγάζει μιὰ τρομαγμένη φωνούλα καὶ τοὺς κυττάζει με τρόμο. "Ἐμας φοβερὸς ἄνθρωπος με ἄγριο παρυσιαστικὸ στέκει ἀπειλητικὸς ἐμπρὸς της.

— Ποῦ ἦσουν, περδικούλα μου; τὴ ρωτᾶει ξερά. Γιατὶ ἄφησες τὸ σπιτάκι σου κι' ἔφυγες τρέχοντας;

— Εἶ... εἶχα πάει στὸν Δὸν Βέγκα!, ἀποκρίνεται τρομαγμένη.

— Νὰ κάνης τί;

— Εἶναι γνωστὸς τῆς κυρίας μου... Πῆγα νὰ τὸν παρκαλέσω νὰ κάνη κάτι γιὰ νὰ τὴν βροῦμε γιατί ἔξαφανίστηκε!

— "Αλλοῦ αὐτὰ, ὁμορφονιά μου! Τὶ θάκανε αὐτὸ τὸ μυξιάρικο σὲ μιὰ τέτοια περίπτωσι; Σίγουρα κάπου ἄλλοῦ πῆγες καὶ ὄχι στὸ κτῆμα τῶν Βέγκα! Λέγε: Ποῦ εἶναι τὸ λημέρι τοῦ Ζορρό; "Εκεῖ δὲν εἶχες πάει;

— Δὲν ξέρω σὰς λέω τὴν ἀλήθεια, τ' ὀρκίζομαι!

"Ὁ ληστής κάνει ἓνα νόημα κι' ἀμέσως ἀρπάζουν τὴ δύστυχη Καρμελίτα. Τὴ μεταφέρουν πιὸ μέσα, ἀνάμεσα στὰ πυκνὰ δέντρα τοῦ δάσους. "Εκεῖ ἔχουν ἀφήσει τ' ἄλογά τους. Δένουν σχοινιά στοὺς καρπούς τῶν χερῶν της καὶ τὰ τεγγώνουν. "Ὑστερα δένουν

τὴν ἄλλη ἄκρη τῶν σχοιनिῶν
σὲ δυὸ ἄλογα.

Ὁ δῆμος τὴν πλησιάζει
ἀπὸ πίσω, πιάνει τὸ πουκάμι
σὸ τῆς καὶ μὲ μιὰ κίνησι τὸ
σκίζε. ξεγυμνώνοντας τὴ πλά
τῆ τῆς.

— Μήπως θυμήθηκες ποῦ
συνάντησες τὸν Ζορρό; ρω-
τάει ὁ ἄλλος.

— Δὲν ξέρω! Δὲν ξέρω!,
μουρμουρίζει ἀνείμεσα στοὺς
λυγμούς τῆς.

Τὸ τρομερὸ μαστίγιον σφυ-
ρίζει στὸν ἀέρα καὶ πέφτει
ἐπάνω στὴ γυμνὴ σάρκα χα-
ράζοντάς τὴ μὲ μιὰ αἱμάτινη
γραμμὴ. Καὶ ὁ λαμὸς τῆς
δύστηχης Καρμελίτας πᾶει
νὰ σχιστῆ ἀπὸ τὴ σπαρακτι-
κὴ κραυγὴ ποῦ τῆς ξεφεύγει.

Τὸ μαστίγιον πέφτει μὲ λύσ-
σα στὴν πλάτη τῆς γιὰ δεύ-
τερη φορά καὶ ἡ ἄμοιρη σπα-
ράζει πάλι μὲ μιὰ στριγγλὰ
πονεμένου ζώου.

Ὁ Γαλέρας ἔχει ἀπομείνει
ἀπορημένος καθὼς εἶδαμε.
Ἔνναι τὸ κεφάλι του.

Τρέχει ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα
τοῦ ἀγροκλήματος, μὰ ἡ Καρ-
μελίτα ἔχει γίμει ἀφαντῆ. Δὲ
λογαριάζει βιάβαια τὴν ὥρα
ποῦ ἔχει μείνει ἀκίνητος σὰν
στήλη ἄλατος. Ὡστόσο δὲν
ἀπογοητεύεται.

— Ἴφυγε μὲ τὰ πόδια!
Μὲ τ' ἄλογο θὰ τὴν φτάσω!,
λέει.

Κ.' αὐτὸς ὁ συλλογισμὸς,
ὅσο κι' ἂν εἶναι ἀπλὸς γιὰ
ἓναν ἄλλον, στὸν Γαλέρα ἀ-
ποδεικνύει... τὴ δύναμι τῆς ἀ-
γάπης!

Σ' ἓνα λεπτὸ βρίσκεται
στὴ ράχι τοῦ ἀλόγου του καὶ
παίρνει τὸν δρόμο γιὰ τὸ ἀ-
γροκλήμα τοῦ Δὸν Περεῖρα.
Καθὼς περνᾶει μέσ' ἀπὸ τὸ
δαίσιος ὄμως, δυὸ ἀνθρώποι
βγαίνουν ἄξαφνα ἐμπρὸς του
πίσω ἀπὸ τοὺς καρμούς τῶν
δέντρων. Τὸν ἀπειλοῦν μὲ
δυὸ πιστόλια. Τὸν διατάζουν
νὰ κατεβῆ ἀπὸ τὸ ἄλογό του.
Ὁ γίγαντας τοὺς κυττάζει
σαστισμένος.

— Ἄν εἶνα, γιὰ νὰ μὲ λη-
στέψετε, λέει στὸ τέλος ἐγὼ
βέν... Δηλαδή! ἐννοῶ πῶς...
Θέλω νὰ πῶ ἀπὸ ψιλά ἢ ἀφεν-
τιά μου εἶμα... Μ' ἄλλους
λόγους πέσατε στὴν περίπτω-
σι!

— Δὲ σέ θέλουμε γιὰ τὰ
λεφτά σου ἀμίγο, ἀλλὰ γιὰ
νὰ σοῦ ὑποβάλουμε κάτι ἐρω-
τήσεις!, τοῦ ἀπαντᾶει ὁ ἔ-
μας. Μᾶς εἶπαν πῶς ὁ σενορ
Ζορρό εἶχε μαζί του ἓναν μαν-
τράχαλο στὰ μέτρα σου προ-
χτὲς τὸ βράδι, στὸ Ρόκ Κέ-
νυον... Ἄν λοιπὸν ἔχῃς καμ-
μιὰ σχέσι στ' ἀλήθεια μ' αὐ-
τὸν τὸν φονιά, τότε θά...

Ἔτσι ὅπως κάθεται πάνω
στὴ σέλλα τοῦ ἀλόγου του ὁ
Γαλέρας κι' ὅπως οἱ δυὸ λη-
στὲς ἔχουν ἔρθει πλάι του,
ἓνας ἀπὸ τὴν κάθε μερὰ τοῦ
ἀλόγου του, ὁ γίγαντας ἀ-
πλώνει τὰ τρομερὰ του πό-
δια. Οἱ μπότες του πεῦναι
μεγάλες σάν... βάρκες, τοὺς
βρίσκουν καὶ τοὺς δύο κατά-
μουτρα, μὲ τρομακτικὴ δύνα-
μι. Κατρακυλᾶνε στὴ γῆ σὰν
νὰ τοὺς χτύπησε ἀστροπελέ-
κι χωρὶς νὰ προλάβουν νὰ

βγάλουν ούτε «κίχ».

—“Αλλο κι’ αυτό πάλι!, μουρμουρίζει ο φοβερός Γαλέρας ανασηκώνοντας τους ώμους.

Τότε όμως ακούγεται μία σπαρακτική στριγγλά που έχει βγή από γυναικείο λαρύγγι.

Ο γίγαντας κοκκαλώνει.

—“Η... ή Καρμελίτσα!, τραυλίζει, μένοντας άναυδος. Αμέσως ύστερα χύνεται στο δάσος κεντρίζοντας με λύσσα τ’ άλογό του, ενώ τα μάτια του έχουν κοκκινίσει από μανία. Αντικρύνοντας, λίγα δευτερόλεπτα αργότερα, τη φοβερή σκημή του μαστιγώματος της Καρμελίτας, χάνει και το τελευταίο ίχνος της λογικής του. Γίμεται θηρίο.

Στα χέρια του βρίσκονται μονομας τα δυο εξάσφαιρά του κι’ αρχίζει να πυροβολή μανασμένα δεξιά κι’ αριστερά, όπου βλέπει όρθιον άνθρωπο. Πρίν οι ληστές προλάβουν να συνέλθουν από την πρώτη τους έκπληξη, έχουν μείνει κ’όλας οι μισοί. Οί υπάλοποι τραβούν τα πιστόλια τους, αλλά ο Γαλέρας είναι μ’α ζωντανή καταγιίδα. πηδίοι: άπ’ τ’ άλογό του άινάμεσά τους κι’ ενώ οί σφαίρες τών βασανιστών περνούν στο σημείο που βρισκόταν μισό δευτερόλεπτο πρίν, αυτός κεραυνοβελει άκόμα έναν ληστή. Έχουν μείνει π’ά μόνο οι δυο επάνω στ’ άλογο, που είναι δεμένη ή Καρμελίτα και ο κτηνώδης δήμος.

Το μαστίγιο του Ζορρό πέφτει στον καρπό του δολοφονικού χεριού

‘Ο Ζορρό καλπάζει νύχτα σὲ βραχῶδες τοπίο.

— Κεντρίστε τ’ ἄλογα!,
οὐρλιάζει αὐτὸς ὁ τελευταῖος.
Νὰ τῆς ξεκολλήσετε τὰ χέ-
ρῳ!

Ἐτοιμάζοντα νὰ ὑπακού-
σουν.

Ἄλλοις ὅμως ἔχει ἀ-
κούσει κ’ αὐτὸς τὴν ἐφ’ αλτι-
κὰ διαταγή. Φαίνεται πῶς
στὴν ὥρα τῆς μάχης τὸ μυα-
λό του γίγαντα δουλεύει ρο-

λόι, ἀλλοῶς δὲν ἐξηγεῖται ἡ
ταχύτητα τῶν ἀντιδράσεών
του καθὼς καὶ ἡ ἀκρίβειά
τους. Ἀδειάζει πῆς σφαιρὲς
τοῦ ἐνὸς περιστρόφου του κα-
ταπάνω στὸν ἕνα ληστή, πρὶν
ἐκεῖνος σαλέψη οὔτε μὲ ἵνα
τοῦ καρμιοῦ του. Ἀμέσως
μετὰ στρέφει καὶ πατάει τὴ
σκανδάλη τοῦ ἄλλου περιστρό-
φου του, ἀλλὰ ἀκούγονται

μόνο τρία άπαινωτά «κλίκ».
 Έχει άδειάσει!

Ο κακούργος που έτοιμαζόταν να ξεκινήσει, αλλάζει απόφαση. Γελάει άγρια και τραβάει τὸ πιστόλι του. Τὸ στρέφει άργά-άργά πάνω στον γίγαντα, για να γληντήση τὸν θρίαμβό του. Είναι βέβαιος πὼς δὲν κινδυνεύει από τίποτα πιά.

Ο Γαλέρας όμως δὲν τὸν περιμένει να τοῦ ρίξει. Τινάζει τὸ ήρόκλειο χέρι του με φοβερή δύναμη. Τὸ άδειο περιστροφὸ ταξιδεύει στον άέρα με τήν ταχύτητα βέλους. Βρίσκει κατακούτελα τὸν φονιά κιότι τοῦ συντρίβει τὸ κρανίο. Από τὸν πόνο εκείνος, λίγο πριν πεθάνη, πατάει σπασμωδικά τή σκανδάλη. Η σφαίρα σφηνώνεται στη γή, ανάμεσα στα πόδια τῶν δύο τρομαγμένων άλόγων, που τινάζονται άλαφασμένα, να φύγουν μακριά. Σ' ένα δευτερόλεπτο ὁ διαμελισμὸς τῆς άμορφης Καρμελίτας είναι βέβαιος.

Άλλά ὁ τρομερὸς Γαλέρας έχει και πάλι προλάβει. Όπως βρίσκεται ανάμεσα στα δυὸ ζῶα, τ' άρπάζει από τις χεῖρες με τὰ δυὸ χέρια του. Δὲν τ' αφήνει να τρέξουν. Τὰ κρατάει κα σιγά-σιγά, με υπερένταση τῶν δυνάμεών του, τὰ φέρνει πὸ κοντά του.

Σ' αὐτὸ τὸ μεταξύ όμως ὁ άπαίσιος δήμιος ὁ Χουανίτο, ύψώνει τὸ μαστίγιό του.

— Θα σε κάνω να τ' αφήσης!, ούρλιάζει με τὸ διαβολικό του χαμόγελο.

Καὶ χτυπάει άλύπητα. Τὸ τρομερὸ μαστίγιο σχίζει τὸ πουκάμισο και τις σάρκες μαζὶ τοῦ γίγαντα, στὸ στήθος. Εκείνος δαγκώνει μόνο τὰ χείλα του και κυττάζει τὸν θιασαν.στη με κόκκινα μάτια. Τραβάει ακόμα πὸ κοντά τὰ δυὸ άλογα. Δεύτερη φορά τὸ μαστίγιο δαγκώνει με μανία τις σάρκες του. Δεύτερη φορά ὁ τρομερὸς Γαλέρας δαγκώνει τὰ χείλια του. Άλλά και ή τρομερή του πάλη με τὰ δυὸ άλογα, έχει φτάσει στὸ τέλος της. Τὰ ζῶα κάτω από τὰ στιβαρά, άκατανίκητα χέρια του, έχουν μερώσει κι' έχουν πάψει να άγωνίζονται. Ο γίγαντας τ' αφήνει κι' άστραπιαία τραβάει έναν σουγά και κόβει τὰ δυὸ σχοινιά, που δένουν τήν Καρμελίτα.

Τὸ μαστίγιο τοῦ Χουανίτο πάφτει τρίτη φορά επάνω του.

Ο Γαλέρας μουγκρίζει σαν λοντάρι και ρίχνεται καταπάνω του. Οί δυὸ γίγαντες έρχονται αντιμετώπι.

Ο Χουανίτο δὲν κρατάει άλλο ὄπλο άπ' τὸ μαστίγιο επάνω του. Έτοιμάζεται λοιπὸν να χτυπήσει πάλι. Τούτη τή φορά όμως δὲν προλαβαίνει.

Ο Γαλέρας μ' ένα πήδημα βρίσκει μπροστά του. Τοῦ άρπάζει τὸ ύψωμένο χέρι και τὸ κατεβάζει με δύναμη πάνω στὸ λυγισμένο του γόνατο. Ένα φοβερὸ «κράκ» άκούγεται και μετ' τρομερή κραυγή πόνου.

Τὸ χέρι τοῦ Χουανίτο έχει σπάσει σαν κανένα ξερόκλα-

δο! 'Ο άπαίσιος δήμιος πέφτει στη γή σπαραζοντας και εύρλιάζοντας σαν διάβολος.

'Ο Γαλέρας όμως δέν του δίνει καμμιά σημασία πιά. τρέχει κοντά στην Καρμελίτα, την παίρνει στα χέρια του σαν μάνια: καμμιά κούκλα και τρέχει στ' άλογό του. 'Εκείνη είναι μισολπόθυμη από τους πόνους και την τραμάρα που έχει πάρει.

'Ο Δόν Σάντρο έχει φύγει από τὸ γραφείο του Ντιάζ έδω και μιὰ ώρα. Καλπάζοντας σαν τρελλός, περνάει από τὸ αγρόκτημα του Δόν 'Εστέμπαν, χωρίς να σταθῆ για να τον έπισκεφθῆ, όπως θάκανε άλλοτε. Συνεχίζει τὸν δρόμο του πρὸς τὸ δικό του αγρόκτημα, που είναι μερικά μίλια πὸ πέρα. 'Όταν φθάσει σ' αυτό και ξεπεζεύει έξω από τὴν πόρτα του σταύλου, βλέπει πολλούς ανθρώπους μαζεμένους έξω από τὸ υποστατικό.

— Τι συμβαίνει εκεί πέρα, Ρενάτο; ρωτάει τὸν ύπηρέτη που έρχεται να πάρη τὸ άλογο.

— 'Ο Γαλέρας, σενόρ, άπαικρίνεται' εκείνος, γλύτωσε μιὰ κοπέλλα από τὰ χέρια τῶν ληστών. Τώρα είναι εκεί μέσα ἡ Δόνα Βέγκα και τὴν περιποιείται.

'Ο Σάντρο τρέχει ανήσυχος στο υποστατικό. Μπαίνει μέσα. Βλέπει τὴ μητέρα που να διοσίζη τις πληγές τῆς Καρμελίτας με κάποια άλοφιή. 'Ο Γαλέρας βρίσκε-

ται έξω από τὸ δωμάτιο, με ύφος δαρμένου σκύλου.

— Τι συνέβη, άμίγο; τὸν ρωτάει ὄλο και περισσότερο παραξενεμένος ὁ κύριός του.

'Εκείνος του διηγείται μέσες-άκρες ὄλα ὅσα συνέβησαν. Ξαφνικά τὰ μάτια του νέου άστράφτουν θυμωμένα. Παραμερίζει τὴ φανέλλα που φοράει ὁ γίγαντας.

— Κι' έσένα σε χτύπησαν!, λέει.

— Δέν βαριέστε, σενόρ! "Ας μου έδινε έμένα άλλα έκατὸ τέτοια χτυπήματα... Θέλω να πῶ δηλαδή, αν ἦταν να μην άγγιζε καθόλου τὴν Καρραμελ... τὴ σενορίτα, σενόρ!

— Δέν μου λές, Γαλέρα άμίγο, ρωτάει ὁ Σάντρο με ύποψία χαμόγελου, σου άρέσει αὐτὴ ἡ σενορίτα Καρμελίτα;

'Ο πιστὸς σωματοφύλακας γίνεται μονομιᾶς ὀλοκόκκινος σαν παπαρούνα.

'Ο νέος, για να μην τὸν βασανίση περισσότερο, ξαναμπάνει στο δωμάτιο που έχουν τὴν καμαριέρα. 'Εκείνη, μόλις τὸν βλέπει, ζωηρεύει. Θυμάται τὴν κυρία της και ξεχνάει τὸν δικό της πόνος. 'Ανασθηκώνεται στους άγκῶνες της, ενώ ἡ Δόνα Βέγκα τῆς κουμπώνει ένα καινούργιο φόρεμα που τῆς έχουν δώσει.

— Πρέπει να κάνω κάτι για τὴν καημένη τὴ σενορίτα 'Κάρμεν!, λέει. Οὐτ' έσεις μπορείτε να τὴ βοηθήσετε, οὔτε ἡ Χωροφυλακή φάνηκε ὅτι να έμποδίση αὐτούς τους κακούργους... Μόνο ὁ ὕ-

πηρέτης σας τους κανόνισα
μια χαρά, αλλά δεν υπάρχουν
πελλοί τέτοιοι...

Ξαφνικά τὰ μάτια της γυα-
λίζουν.

— Θα πάω σ' εκείνον!,
μουρμουρίζει μέσ' απ' τὰ δόν-
τια της. Τουλάχιστον αυτός
την αγαπάει! Θα κάνη ό,τι
μπορεί νά γίνη για νά τήν
ξαναβρῆ...

Ο Σάντρο τήν αρπάζει
απ' τὸ μπράτσο.

— Ποιός εἶν' αυτός που
τήν αγαπάει; ρωτάει απότο-
μα.

— Δεν... Δεν μπορῶ νά
σας πῶ, σενόρ! Μία φορά ἡ
δυστυχισμένη κυρία μου δεν
τὸν αγαπάει... Εκείνος ό-
μως...

— Ποιός εἶναι;

Ἡ Καρμελίτα σφαιλνάει τὰ
χείλια της.

— Ἀφοῦ δεν τὸ λές ἐσύ,
θα σοῦ τὸ πῶ ἐγώ!, φωνάζει
τότε πεισμῶμένος ὁ νεαρός
Βέγκα. Μήπως εἶναι ὁ...

Καὶ σκύβοντας στ' αὐτί-
της λέει ἓνα ὄνομα, για νά
μὴν τὸν ἀκούσουν οἱ ἄλλοι.

Ἡ Καρμελίτα ἀναπηδάει
καὶ τὸν κυττάζει με γουρλω-
μένα μάτια.

— Πού τὸ ξέρετε ἐσεῖς;
τραυλίζει κατάπληκτη. Μάλι-
στα! Αὐτός! Τῆς ζήτησε νά
γίνη γυναίκα του, σενόρ!...
Εκείνη ὅμως ἔκανε τὴν ἀνό-
ησία... Θέλω νά πῶ δηλαδή,
εἶπε πῶς—φανταστήτε! Ἀ-
γαπάει λέει τὸν ληστή τὸν
Ζορρό καὶ δεν μπορεῖ νά παν-
τρευθῆ ἄλλον! Κι' ἐκεῖνος
θύμωσε πολὺ—με τὸ δίκιο

του. Τῆς εἶπε πῶς αὐτός ὁ
Ζορρό θα τοῦ τὸ πλήρωνε ἀ-
κριβά!...

Ο Σάντρο χαμογελάει πα-
ράξενα.

Τῆ νύχτα τῆς ἴδιας μέρας
δυὸ ὀλόμαυρες σκιές φθάνουν
στὸ ἀγρόκτημα τοῦ Δὸν Κάρ-
λο Ἐστέμπαν. Ἡ μία ἀπὸ
τὶς δύο σκιές εἶναι πολὺ πιὸ
μεγαλόσωμη ἀπὸ τὴν ἄλλη,
Σκαρφαλώνουν στὸν μαντρό-
τοίχο τῆς αὐλῆς καὶ πηδούν
μέσα. Ἡ μεγάλη σκιά μένει
πίσω καὶ ἡ μικρότερη προχω-
ρεῖ ἐμπρός. Ξαφνικά μέσ' ἀ-
πὸ τὶς φυλλωσιές τῶν θάμνων
ξεπετάγονται δυὸ ἄνθρωποι,
πρὸ βόζουν μονομιᾶς τὸν μαυ-
ροφόρο στὴ μέση. Χωρὶς νά
ποῦν λέξι τραβοῦν τὰ ξίφη
τους καὶ τινάζουν τὶς ἀτσα-
λένιες λεπίδες, σημαδεύοντας
ὁ ἓνας τὴν πλάτη κι' ὁ ἄλλος
τὸ στήθος του.

Ο Ζορρό —γιατί αὐτός
εἶναι ὁ μαυροφόρος— δεν
προλαβαίνει νά τραθήξῃ τὸ
σπαθὶ του. Δεν θέλει οὔτε τὰ
πιστόλια του νά χρησιμοποι-
ῆσῃ, για νά μὴν προδώσῃ τὴ
παρουσία του. Ἀστράπια
λυγίζει τὰ γόνατά του κι' ἀ-
φήνει τὸ σῶμα του νά κυλή-
σῃ στὴ γῆ. Οἱ λαμπερές λε-
πίδες τῶν σπαθιῶν περνοῦν
φτερωτὲς πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι
του. Δυὸ πνιχτὲς κραυγὲς
πίονου καὶ δυὸ βλαστήμες
ποῦ μένουν στὴ μέση ἀκού-
γονται. Οἱ δυὸ φονιάδες, κα-
θὼς τὸ κορμὶ τοῦ Ζορρό ἔχει
φύγει ἄξαφνα ἀπ' τὴ μέση ἔ-
χουν καρφώσει ὁ ἓνας τὸν ἄλ-
λον! Πέφτουν κολυμπώντας

στο αίμα τους.

‘Ο Μασκοφόρος, ‘Εκδικητής προχωρεί μέσ’ στο σκοτάδι, σαν να μὴ συνέβη τίποτα. Φθάνει κοντὰ στο ἀρχοντικό του ‘Εστέμπαν. Φαίνεται σαν ἄνθρωπος πού ἔχει ἔρθει πολλές φορές ἐδῶ καὶ γνωρίζει καλά τὰ κατατόπια. Σὲ λίγο γλιστράει σαν σκιά στο ἐσωτερικό του σπιτιού. Μπαίνει σ’ ἕνα καινούργιο δωμάτιο. Εἶναι ἕνα πελώριο γραφεῖο καὶ εἶναι φωτισμένο. Πίσω ἀπὸ ἕνα πελώριο δρύινο τραπέζι, βρίσκεται ἕνας ἄνθρωπος, σκυμμένος ἐπάνω ἀπὸ κάτ. χάρτ. εἶναι ὁ Δὸν ‘Εστέμπαν.

Μόλις βλέπει τὸν Ζορρό, τινάζεται ὀρθος σαν νὰ τὸν διάγκωσε φίδι. Τὸ χέρι του κατεβαίνει σαν ἀστραπή καὶ τραβάει ἕνα συρτάρι. Πρὶν ὅμως ἀγγίξει ἕνα πιστόλι πού βρίσκεται ἐκεῖ μέσα, ἡ λεπίδα τοῦ ξίφους τοῦ Μασκοφόρου Τιμωροῦ, βρίσκεται ἀγκιστρωμένη στο λαρύγγι του.

— ‘Οδηγήστε με ἀμέσως στὴν αἰχμάλωτη, Δὸν Κάρλο!, λέει αὐστηρὰ ὁ Ζορρό.

— Τρελλαθήκατε; Δὲν καταλαβαίνω..., πάει νὰ πῆ ἐκεῖνος.

— Καταλαβαίνετε θαυμάσια!, τὸν κἀβει ὁ Ζορρό. Περιττὸ νὰ ἀρνήσθε, γιατί τὰ ξέρω ὅλα, σενόρ! ‘Αγαπούσατε τὴ σενορίτα Κάρμεν καὶ λυσσάζατε ἀπ’ τὸ κακό σας, ὅταν σὰς εἶπε πὼς ἀγαπᾶ ἄλλου. ‘Αποφασίσατε νὰ βγάλετε αὐτὸν τὸν ἄλλον ἀπ’ τὴ μέση μὲ κάθε θυσία, γιὰ νὰ

μὴν ὑπάρχη πιά ἐμπόδιο!... Πληρώσατε ἕναν ἐπαγγελματία δολοφόνο, τὸν Μπίικφορντ, νάρθη μὲ τὴ συμμορία του, εἰθὲν πὼς ἤθελε τὰ χρήματα καὶ τὴ δόξα νὰ σκοτώσῃ τὸν Ζορρό! — γιὰτὶ ἐγὼ εἶμαι ὁ ἀντιζηλός σας! Τὸν βάλατε νὰ σκοτώσῃ καὶ νὰ βασανίσῃ ἄνθρώπους, γιὰ νὰ ἀνακαλύψῃ τὸ κρησφύγετό μου. Αὐτὸ ὅμως δὲν τὸ γνωρίζει κανεὶς καὶ δὲν θὰ τὸ μαθαίνατε ποτέ!

— Εἶστε ὁ ἴδιος ὁ διάβολος λοιπόν; μουγκρίζει μὲ λύσσα ὁ ‘Εστέμπαν. Πὼς τὰ μαθες ὅλ’ αὐτά;

— Ξεγέλασες ὅλους — καὶ τὸν Ντιάζ! “Ὅχι ὅμως, κ’ ἐμένα, Δὸν Κάρλο! Γιὰ νὰ μὴ σὲ ὑποψιαστοῦν, ἔβαλες τὸν Μπίικφορντ νὰ βασανίσῃ καὶ ἰδικούς σου ἄνθρώπους, ὅπως ἔκανε μὲ τοῦ Δὸν Βαϊλάσκεθ. Μιὰ δὲν ἤθελες νὰ τὸν βάλῃς νὰ κάψῃ καὶ τὸ ἀρχοντικό σου... ‘Εφρόντισες λοιπόν νὰ ἔχη εἰδοποιηθῆ ὁ ὑπολοχαγός, στέλνοντας ἕναν ἄνθρωπό σου. ‘Αλλὰ δὲν τὰ λογάριες καλά! Μέτρησα τὴν ἀπόστασι. ‘Απ’ τὸ Διοικητήριο τῆς Χωροφυλακῆς ὡς ἐδῶ, χρειάζεται μιὰ ὥρα καλπασμός. Δηλαδή χρειάζονται δυὸ ὥρες, ὅποιοσδήποτε γιὰ νὰ πάῃ ὡς ἐκεῖ καὶ νὰ ξανάρθῃ μὲ τοὺς χωροφύλακες. ‘Ο Μπίικφορντ ὅμως δὲν ἔμεινε πέρα ἀπὸ μιὰ ὥρα ἐδῶ πέρα κ’ οἱ χωροφύλακες εἶχαν φτάσει! “Αρα ὁ Ντιάζ εἶχε εἰδοποιηθῆ πολὺ πρὶν ἢ συμμορία φανῆ ἐδῶ πέρα.

Ποιός άλλος θὰ ἐνδιαφερόταν νὰ σωθῆ τὸ ἀρχοντικό σου, ἂν ὄχι ἐσὺ ὁ ἴδιος; Ὅταν ἀργότερα ἔμαθα πὼς εἶχες ζητήσῃ σε γάμο τῆ σενορίτα Κάρμεν καὶ σοῦ ἀρνήθηκε, βεβαιώθηκα. Ὁδήγησέ με τώρα κοντὰ της! Εἶμαι σίγουρος πὼς θὰ τῆς ἔχεις δεμένα τὰ μάτια, γιὰτὶ βέβαια θὰ σκοπεύης μιὰ μέρα νὰ ἐμφανισθῆς ὡς σωτήρας της ἀπὸ τοὺς ληστὲς τοῦ Μπίκφορντ, ἀναγγέλλοντάς της συγχρόνως καὶ τὸν θάνατό μου. Πιστεύεις ὅτι ἀπὸ εὐγνωμοσύνη τότε, θὰ δεχθῆ νὰ σε παντρευθῆ...

Ὁ Δὼν Ἐστέμπαν ἔχει γίνῃ κατὰχλωμος σὰν πεδιαμένος.

— Ἐσὺ ποὺ τὰ βρήκες ὄλα, βρὲς κι' ἐκείνην!, γρυλίζει μὲ λύσσα.

— Θὰ τῆ βρῶ, ἀφοῦ σε σκοτώσω, ἂν δὲν μιλήσης ἀμέσως!, ἀποκρίνεται μὲ παιγμένη φωνὴ ὁ Ζορρό καὶ πιέζει περισσότερο τὴν αἰχμὴ τοῦ σπαθιοῦ στὸν λαϊμό του.

Τὰ μάτια τοῦ Δὼν Κάρλο κοντεύουν νὰ πεταχτοῦν ἀπὸ τὶς κόγχες τους. Ὁ τρόμος γιὰ τὴ ζωὴ του νικᾷ τὸ μῖσος του. Σηκώνεται κι' ἀρχίζει νὰ περπατᾷ. Ὁ Μασκοφόρος Τιμωρὸς τὸν ἀκολουθεῖ, παίρνοντάς ἀπ' τὸ τραπέζι τὴ λάμπα.

Βγαίνουν σ' ἕναν διαίδρομο καὶ προχωροῦν ὡς τὸ τέρμα του. Μπαίνουν σ' ἕνα δωμάτιο. Φθάνουν στὸν ἀντικρυνὸ τοῖχο του κι' ἐκεῖ ὁ οἰκοδεσπότης ἀνοίγει μιὰ μυστικὴ

πύρτα. Μπαίνουν σ' ἕναν καινούργιο, κρυφὸ δωμάτιο. Ὁ Ζορρό ἀφήνει τὴ λάμπα σ' ἕνα τραπέζι. Ἡ καρδιά του χτυπάει δυνατὰ. Πάνω σ' ἕνα κρεβάτι, δεμένη χειροπόδαρα καὶ μ' ἕνα μαῦρο πανὶ στὰ μάτια, βρίσκεται ξαπλωμένη ἡ σενορίτα Κάρμεν.

— Λύσε την!, διατάζει ξερὰ κι' ὁ Ἐστέμπαν ὑπακούει.

Μὲ τρεμάμενα δάχτυλα λύνει τὴν αἰχμάλωτη.

Ἐκείνη πετιέται ὀρθία καὶ τὰ μάτια της ἀστράφτουν ἀπὸ χαρὰ.

— Σενορ Ζορρό!, φωνάζει αὐθόρμητα καὶ τρέχει κοντὰ του. Σὰς περίμενα!

— Ὅχι! Ἀφοῦ δὲν θὰ γίνῃ γυναῖκα μου, δὲν θὰ γίνῃ οὔτε δική σου!, οὐρλιάζει μαγιασμένα ὁ Δὼν Ἐστέμπαν.

Κι' ἄξαφνα βγάζει ἀπὸ μιὰ τσέπη του ἕνα πιστόλι καὶ σημαδεύει τὴ νέα.

Τὸ ἐλεύθερο χέρι τοῦ Ζορρό ὅμως κινεῖται μὲ πολὺ μεγαλύτερη γρηγοράδα. Τραβάει τὸ θρυλικὸ του μαστίγιο, ποὺ σφυρίζει στὸν ἀέρα καὶ πέφτει ὀρμητικὰ πάνω στὸν καρπὸ τοῦ δολοφονικοῦ χεριοῦ.

Ἐνα οὐρλιαχτὸ πόνου βγαίνει ἀπ' τὰ χεῖλια τοῦ Ἐστέμπαν.

Τὸ πιστόλι πυροβολεῖ στὸν ἀέρα κι' ὕστερα φεύγει ἀπ' τὸ χέρι του. Στὴ στιγμὴ μπαίνει στὸ δωμάτιο ὁ Γαλέρας. Τὸ πρόσωπό του εἶναι σκεπασμένο μὲ μιὰ μαύρη μάσκα. Ρωτᾷει:

— Μιλήσατε, σενορ;

— Ναί, ἀμίγο!, ἀποκρίνε-
ται ὁ Ζορρό. Πᾶρε τὴ σενορί-
τα Περέϊρα καὶ ὀδήγησέ τη
μακρυὰ ἀπὸ ἐδῶ. Ἐγὼ ἔχω
νὰ τελειώσω ἕναν λογαριασμό
μὲ τὸν Δὸν Κάρλο!

Ἡ Κάρμεν κάτι πᾶει νὰ
πῆ, ἀλλὰ ὁ Γαλέρσος τὴν ἔχει
κιάλας ἀρπάξει σὰν κούκλα
στὰ γιγάντια χέρια του καὶ
βρίσκεται ἔξω ἀπ' τὸ δωμά-
τιο.

Ὁ Ζορρό κάνει χῶρο στὸν
Ἐστέμπαν νὰ περάσῃ κι' ἐ-
κείνος. Βγαίνουν σὲ μιὰ με-
γάλη σάλα.

Ὁ Μασκοφόρος Ἐκδ'κτητῆς

Τ Ε Λ Ο Σ

Ἀπόδοσις στὰ Ἑλληνικά: Γ. ΜΑΡΜΑΡΙΔΗ

ΕΚΥΚΛΟΦΟΡΗΣΕ

τὸ τεύχος 2 τοῦ νέου συναρπαστικοῦ ἑβδομαδιαίου περιοδι-
κοῦ αὐτοτελῶν περιπετειῶν τῶν κάου - μπούς:

Λ Α Σ Σ Ο

μὲ τὸν θρυλικὸ ἥρωα τοῦ Φᾶρ Ουέστ, τὸν ἀσύγκριτο

ΝΤΕ'Ι'ΒΥ ΚΡΟΚΕΤ

(Τὸ Αἴνιγμα τῆς Σιέρρα)

Μεγάλο σχῆμα — Πλούσια εἰκονογράφησις.

Τιμὴ 2 δραχμαὶ

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΖΟΡΡΟ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΗΡΩΙΚΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΩΝ

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΚΑΘΕ ΠΕΜΠΤΗ

Έτος 1ον — Τόμος 2ος — Άριθ. τεύχους 9 — Δραχμ. 2
Γραφεία : Λέκκα 22, Άθήναι (125). Τηλέφωνον 228-983

Δημοσιογραφικός Δ)ντής: Σ. Άνεμοδουράς, Στρ. Πλαστήρα 21
Ν. Σμύρνη. Οικονομικός Δ)ντής: Γ. Γεωργιάδης, Σφιγγός 38
Προϊστ. τυπογρ.: Α. Χατζηθεασιλείου, Ταταούλων 19, Ν. Σμύρνη
Έπιστολαί, έπιταγαί: Γεώργ. Γεωργιάδην, Λέκκα 22, Άθήναι.

Συνδρομαί έσωτερικοῦ:	Συνδρομαί έξωτερικοῦ:
Έτησία δρχ. 100	Έτησία δολλάρια 4
Εξάμηνος » 55	Εξάμηνος » 2

Στὸ ἐπόμενο τεῦχος τοῦ «Μ. ΖΟΡΡΟ», τὸ 10, ποὺ κυκλοφορεῖ τὴν ἐρχόμενη ἐβδομάδα,

Ο ΓΑΛΕΡΑΣ ΠΑΙΖΕΙ ΜΕ ΤΟΝ ΘΑΝΑΤΟ

Συναρπαστικὴ πλοκὴ, γοργὰ ἐπεισόδια, μυστήριο, περιπέτεια, αἰνίγματα, ἀγωνία καὶ γέλια!

Ζητήστε τὴν ἐρχόμενη ἐβδομάδα τὸ τεῦχος 10 τοῦ «Μ. ΖΟΡΡΟ»!

ΠΟΛΛΕΣ ΔΟΞΑΣΙΕΣ ΚΥΚΛΟΦΟΡΟΥΝ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΡΟΕΓΓΕΥΣΗ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΙΝΟΥ ΕΙΔΟΥΣ ΣΤΗ ΓΗ. ΚΑΙ ΜΙΑ ΑΠ' ΑΥΤΕΣ ΛΕΕΙ.. ΠΩΣ Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΓΕΝΝΗΘΗΚΕ ΑΠΟ ΜΙΑ ΕΝΔΟΞΗ ΦΥΛΗ ΘΕΟΜΟΡΦΩΝ ΑΝΘΡΩΠΩΝ ΠΟΥ ΉΡΘΑΝ ΑΠ' ΤΟ ΔΙΑΣΤΗΜΑ! ΠΩΣ ΑΡΧΙΣΕ ΑΥΤΟΣ Ο ΘΡΥΛΟΣ; ΚΑΝΕΙΣ ΔΕΝ ΞΕΡΕΙ, ΟΜΩΣ ΠΙΘΑΝΟΝ ΝΑ ΕΓΙΝΕ ΚΑΙ ΕΤΣΙ.....

Ο ΘΡΥΛΟΣ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

ΚΑΘΕ ΑΝΟΙΞΗ ΟΙ ΠΙΘΗΚΑΝΘΡΩΠΟΙ ΕΤΟΙΜΑΖΟΝΤΑΝ ΝΑ ΠΟΛΕΜΗΣΟΥΝ ΤΟΥΣ ΕΧΘΡΟΥΣ ΤΟΥΣ. ...

ΔΕΝ ΘΑ ΤΟΥΣ ΑΚΟΝΙΣΤΕ ΚΑΛΑ ΤΙΣ ΜΙΚΗΣΟΥΜΕ ΠΟΛΙΧΜΕΣ! ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΤΕ! ΠΑΝΤΑ ΜΑΣ ΣΚΟΤΩΣΟΥΜΕ ΠΟΛΛΟΥΣ ΝΙΚΟΥΜ ΑΠΟ ΑΠ' ΤΟΥΣ ΨΗΛΟΥΣ ΠΟΥΣΤΟΤΕ ΠΟΥ ΟΙ ΠΡΟΖΟΥΝΕ ΣΤΑ ΒΟΥΝΑ! ΤΟΝΟΙ ΤΟΥΣ ΗΡΘΑΝ ΑΠ' ΤΟΝ ΟΥΡΑΝΟ ΝΑ ΖΗΣΟΥΝ ΜΟΝΤΑ ΜΑΣ.

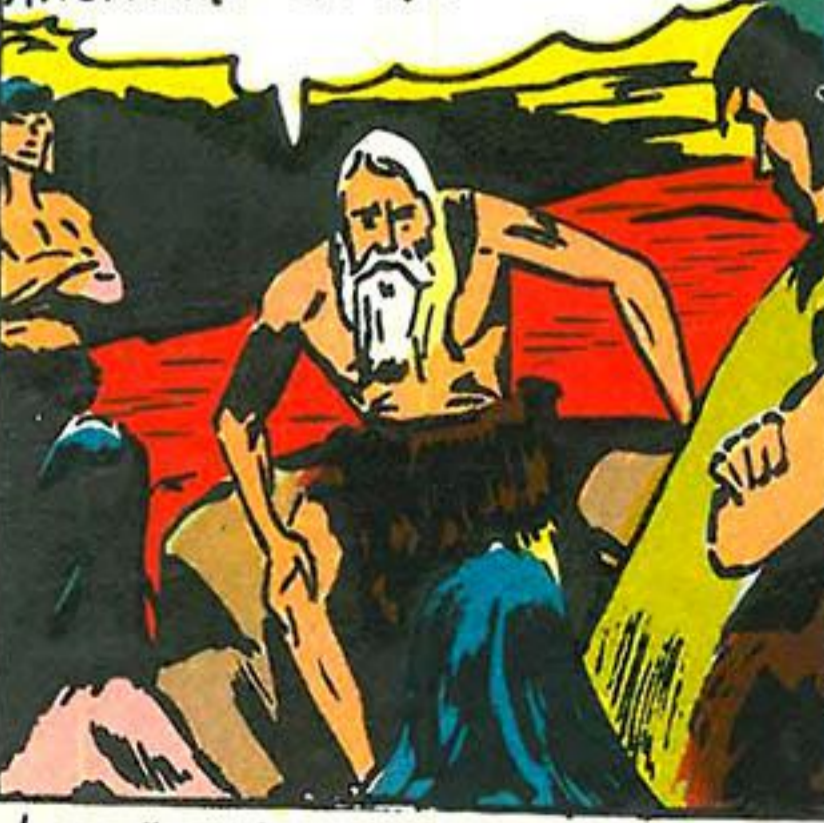

ΚΑΙ ΜΑΘΕ ΑΝΟΙΞΗ Η ΨΗΛΗ ΦΥΛΗ ΠΑΡΑΤΗΡΟΥΣΕ ΤΙΣ ΚΙΝΗΣΕΙΣ ΤΩΝ ΠΙΘΗΚΑΝΘΡΩΠΩΝ. ΕΜΑΘΑΝ ΝΑ ΦΤΙΑΞΑΝ ΑΡΧΙΖΟΥΝ! ΧΚΟΥΝ Τ' ΑΚΟΝΤΙΑ ΜΑΣ ΕΤΟΙΜΑΖΟΝΤΑΙ. ΘΑ ΔΥΣΚΟΛΕΥΤΟΥΜΕ ΝΑ ΠΟΛΕΜΟΝΑ ΤΟΥΣ ΠΟΛΕΜΗΣΟΥΜΕ ΠΡΑΙ! ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΒΡΟΥΜΕ ΝΕΑ ΟΠΛΑ!

ΧΚΟΥΝ Τ' ΑΚΟΝΤΙΑ ΜΑΣ ΕΤΟΙΜΑΖΟΝΤΑΙ. ΘΑ ΔΥΣΚΟΛΕΥΤΟΥΜΕ ΝΑ ΠΟΛΕΜΟΝΑ ΤΟΥΣ ΠΟΛΕΜΗΣΟΥΜΕ ΠΡΑΙ! ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΒΡΟΥΜΕ ΝΕΑ ΟΠΛΑ!

ΜΑΙΝΟΥΡΓΩ ΟΠΛΟ ΟΥΡΙ; ΙΣΟΣ ΟΙ ΠΑΛΙΟΙ ΝΗ ΜΑΣ ΒΟΗΘΗΣΟΥΝ ΠΑΛΙ! ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΠΑΘ ΣΤΗΝ ΑΠΑΓΟΡΕΜΕΝΗ ΚΟΙΛΑΔΑ ΝΑ ΜΙΛΗΣΩ ΜΕ ΤΑ ΠΝΕΥΜΑΤΑ ΤΩΝ ΠΡΟΓΩΓΩΝ ΜΑΣ!

ΜΑΙΣΕ ΛΙΓΟ... ΜΟΝΟΣ ΜΑΙ ΤΡΕΜΟΝΤΑΣ Ο ΓΕΡΟΝΤΑΣ ΑΡΧΗΓΟΣ ΤΗΣ ΦΥΛΗΣ, ΠΡΟΧΟΡΕΙ Σ' ΕΝΑ ΜΟΝΟΠΑΤΙ ΤΟΥ ΒΟΥΝΟΥ!

